

Bí mật của Tóc Tiên

Contents

Bí mật của Tóc Tiên	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02 - Phần 01	8
3. Chương 02 - Phần 02	13
4. Chương 03 - Phần 01	19
5. Chương 03 - Phần 02	24
6. Chương 04 - Phần 01	29
7. Chương 04 - Phần 02	35
8. Chương 05 - Phần 01	40
9. Chương 05 - Phần 02	45
10. Chương 06 (Hết)	50

Bí mật của Tóc Tiên

Giới thiệu

Đây là cuốn sách bán chạy nhất của Nguyễn Ngọc Ánh dành cho thiếu nhi. Nó kể về tình bạn trong sáng của thời học si

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-cua-toc-tien>

1. Chương 01

Xét về thảo mộc học, Tóc Tiên là một loại dây leo, thân mảnh, lá đẹp như lá rong nhưng không con cá nào đớp được, bởi vì Tóc Tiên không chơi với nước, Tóc Tiên mọc lơ lửng giữa trời và đất. Chưa kể đến hoa, hoa của cây Tóc Tiên từ lúc hàm tiếu cho đến lúc dậy thì đều đỏ hồng như son môi. Mà nhắc đến son môi, bất giác người ta lại nhớ đến đó là vũ khí của con gái.

Thật vậy, xét về sinh vật học, con gái mang tên Tóc Tiên môi không cần thoa son vẫn đỏ, lại mang đặc tính thích leo trèo vì nguồn gốc bẩm sinh của mình, thí dụ như trèo lên cây mận cây ổi bất cứ lúc nào thềm ngọt thềm chua thềm muối ớt, chưa kể có thể bơi dưới nước được và thậm chí có thể vừa bơi vừa cười.

Xin phép được giới thiệu đôi lời về cây Tóc Tiên và cô Tóc Tiên như thế. Nếu các bạn cho đây là sự cường điệu của người viết thì mời ghé thăm hẻm cô Nương, ở đó có một căn nhà gác suốt mà dọc hàng rào, chúng ta chỉ thấy toàn một màu xanh của dây Tóc Tiên. Đến đây, chắc các bạn lại thắc mắc: nguyên nhân nào lại gọi là hẻm cô Nương? Vô cùng đơn giản như ăn chè đậu đen nấu đường cát trắng, cô Nương là tên một cô giáo đứng tuổi cư ngụ lâu đời nhất trong con hẻm này, ngoài ra "cô nương" còn là tên gọi chung các tiểu muội dễ thương trong con hẻm, làm sao có thể gọi khác hơn được chứ khi tất cả mọi con trai trên đời đều biết luống cuống vì hai chữ "cô nương"?

Sinh nhật Tóc Tiên có ba sự kiện đáng chú ý. Cô phân loại nó sau khi ba nhân vật gây nên ba sự kiện trên biến mất.

Nhân vật đầu tiên mệnh danh là Thổ Phỉ, hần xuất hiện vào lúc bốn giờ chiều, cùng với sự xuất hiện của hần là một viên pháo đại nổ tung trước cửa, màu xanh của hàng rào dây leo trong chớp nhoáng phủ đầy sương mù. Má của cô đã bị hai tai lại vì sợ hãi, nhưng hần, tên Thổ Phỉ, hần đã tỉnh bơ bước vào nhà kéo ghế ngồi xuống một cách đĩnh đạc sau khi hết lớn:

- Tóc Tiên ơi!

Sẵn bình trà và những chiếc ly trên bàn, hần ung dung rót nước bất chấp dung nhan mùa giáp tết của Tóc Tiên.

- Ông toàn làm những chuyện dị hợm.

- Tôi là "phỉ" mà, à...

Hần quay qua tìm kiếm người phụ nữ đứng tuổi trong nhà:

- À... cháu xin lỗi bác.

Nhưng người phụ nữ đã chạy qua bên hàng xóm từ hồi nào, bà chỉ có thể tâm sự với cô giáo Nương về hậu quả của nền giáo dục bấy giờ.

- Ông phải ân hận về viên pháo vừa rồi.

- Sao tôi lại ân hận hả cô bé, cách chúc mừng của tôi là như vậy, vả lại lúc này Tết nhứt đến nơi, Tóc Tiên quên rồi sao?

- Quên.

- Dám phá là không bao giờ phải nói dám tiếc.

- Tiếc.

- Phá là một phép lạ của hồn nhiên.

- Cái gì? Tóc Tiên hất hất mái tóc. Thổ Phỉ mà cũng tin vào phép lạ ư?

- Ông còn phép lạ nào dịu dàng hơn không?

- Còn chứ.

Thổ Phỉ cười thích thú, có lẽ do hần cao lớn nên tiếng cười hần âm vực rộng, tiếng cười hần phóng khoáng như trẻ con.

- Tôi phải về sửa xe Tóc Tiên ơi, còn đây là quà của cô bé...

Hần móc trong túi quần jean bạc phếch ra một cái hộp nhỏ xinh xắn, chỉ lớn hơn hộp diêm quẹt một chút và đặt trên bàn. Tóc Tiên không cần phải cầu viện Thượng Đế, hần biến mất nhanh chóng như khi hần đến. Cô chỉ có nước lắc đầu. Mở ra xem thì... trời đất, trong gói giấy là mười bảy viên pháo chuột xếp hàng ngay ngắn. Bộ muốn cô phải tan tành như xác pháo hay sao?

Cô lập tức lục nhật ký riêng để tìm hiểu lý lịch Thổ Phỉ, té ra hần là gã sửa xe bụi đời trước ký túc xá sinh viên, đang học lớp 12 và thông minh khỏe mạnh, vá xe cho Tóc Tiên và Con Mèo cả thấy tám lần không lấy tiền, chỉ đòi lấy nụ cười để không còn bị thiên hạ gọi là "Thổ Phỉ" nữa.

Nhật ký của cô đã ghi vồn vẹn như vậy, rõ ràng đây không phải là nhân vật hoàng tử trong cổ tích, đây là biến tướng của "thảo khấu, cường sơn".

Nhân vật thứ hai mệnh danh là Con Thổ, cô là một trong nhiều "con thú" xinh đẹp của Thảo Cầm Viên lớp mười hạ. Trong lớp, nhỏ Hường ù bị gọi là Con Voi, nhỏ Tâm liến thoắng bị gọi là Con Khỉ, nhỏ Đào hay ăn vụng bị gọi là Con Mèo... thành thử đôi mắt bồ câu mơ mộng của Thu bị gán là Con Thổ cũng hợp lý thôi.

Con Thổ lịch sự hơn tên Thổ Phỉ nhiều, cô đến vào lúc năm giờ chiều.

- Bác đi đâu rồi Tóc Tiên?
- Má trốn qua nhà cô Nương cho tụi mình được tự do.
- Bất hiếu nhỉ.
- Đừng lộn xộn, nhỏ đến một mình à?
- Tao định rủ Con Mèo, nhưng thấy không cần thiết.
- Sao vậy?
- Vì trước sau gì nó cũng đến, nhóm Tam Cô Nương đi đâu cũng có nhau cơ mà.

Tóc Tiên hôm nay rất điệu, cô mặc bộ đồ đầm công chúa thay cho tà áo dài nữ sinh mỗi ngày, và công chúa trở mất ngó món quà sinh nhật của Con Thỏ trên bàn: đúng mười bảy cây đèn cầy đủ màu sắc sỡ.

- Phép lạ là đó hả nhỏ.
- Thêm một yếu tố thần thoại trong ngày hăm ba Tết.
- Lúc nhỏ chưa đến, Thổ Phỉ đã đốt tao bằng mười bảy viên pháo chuột.
- Nói khe khẽ chứ, tất cả đều có liên quan hết.
- Trời ơi, nhỏ nở nhại ngôn ngữ của ta sao?
- Thực mà, tất cả đều không nằm ngoài phép lạ, rồi nhỏ coi...
- o O o -

Nhân vật thứ ba mệnh danh là Con Mèo. Cô dừng chiếc xe đạp ngay con hẻm dây leo xanh vào lúc năm giờ năm mươi chín phút, sớm đúng một giây đủ để Tóc Tiên thành thiếu nữ.

- Con Mèo đã đến! (tiếng Con Thỏ reo lên).
- Ủ, tao đến cho đủ bộ ba người mẫu lớp mười hai.

Tóc Tiên cong cớn môi cười vào nhà.

- Người mẫu thời trang hay người mẫu "than trời"?
- Cả hai thứ, ơ kìa, bác đâu Tóc Tiên?
- Má trốn qua nhà cô Nương vì một viên pháo đại của Thổ Phỉ.

Con Mèo ngao ngán lắc đầu, nhưng nếu để ý kỹ thì đó là cái lắc đầu hăm dọa.

- Hấn là vua "quậy" mà, ông Trời hấn còn chưa ngán, nhưng không có hấn thì buồn chết.

Tiếng Con Thỏ:

- Trường tương tư.

Tiếng Tóc Tiên:

- Mất anh là bể oan cừu.

Tiếng con Mèo:

- Toàn là tuồng cải lương cả, sao tụi bay không gào lên là hấn đã Thuyền ra cửa biển?

Cô rút ra một phong thư màu hồng, rút rón rén từ phong thư ra một tờ giấy, rút từ tờ giấy ra một bài thơ dễ thương.

- Thơ mừng sinh nhật Tóc Tiên à?
- Chứ sao, nhưng tao nghĩ lắm.
- Nghi cái gì?

- Để tao đọc cho chủ nhà thưởng thức đã.

Thế là ngoài mười bảy viên pháo chuột, mười bảy cây đèn cầy, món quà mới lại là một bài thơ.

Tôi mạn phép chép bài thơ ra đây cho các bạn tham khảo:

Quả tình em như một con mèo nguy hiểm

Vừa đánh đá lại vừa dễ thương

Vừa thông minh lại vừa láu cá

Tiếng "meo meo" hết sức bất thường.

Một con mèo biết thềm tiếng rung chuông

Mà anh: gã bán cà rem dạo

Như ly da ua thiếu đá đường

Em vọc mồm khuấy đời anh nhào.

Quả tình đôi khi em dễ bảo

Cũng rụt rè e ấp rất tiểu thư

Cũng nhí nhảnh và giả vờ lãng mạn

Ấy là khi anh nheo mắt có ý đồ.

Anh vốn như con gấu xô bồ

Đi lầm lũi suốt mùa đông cô độc

Đem trái tim quá đổi giang hồ

Chở vắn điệu thơ ca khó nhọc.

Em vốn như một con mèo lác xác

Khoái trò chơi bịt mắt bắt dê

Bao nhiêu gã đàn ông trúng gió

Bị chấn thương mạnh bệnh não nề.

Nhưng với anh nào có hề gì

Trong tử vi anh cầm tinh con gấu

Cho dù em có kêu "meo meo"

Anh cứ tỉnh bơ và kiêu ngạo.

Nếu em là mật ong anh nhậu

Còn em là bông vụ anh quay

Đừng nên làm con mèo thế nữa

Anh đuổi theo hoài hực hết hơi.

Hai cô bé ngẩn ngơ khi Con Mèo đọc xong.

Tiếng Con Thỏ:

- Vậy mới là thần thoại.

Tiếng Tóc Tiên:

- Phép lạ chứ, cực kỳ thơ mộng.

Tiếng Con Mèo:

- Tụi bay ngớ ngẩn quá, tao chưa biết mặt tác giả.

- Ủa!

- Tao gặp phong thư này trong nhà.

- Trời đất!

- Nhưng tao nghi...

-...

- Tao nghi là bài thơ đó do Thổ Phỉ làm, hai nhỏ không thấy có vết dầu mỡ trên tờ giấy sao?

Ba cái đầu chụm lại quan sát, cũng có thể là vết dầu mỡ, cũng có thể không, biết đâu một anh chàng thi sĩ Nguyễn Nhược Pháp nào đó sáng tác trong khi vừa châm thêm xăng nhớt vào xe gắn máy. Biết đâu được, làm gì tác phẩm ngọt ngào kia do Thổ Phỉ hạ bút, còn khuya. Cái thứ ranh mãnh ngang ngược như hấn chỉ quen xài ngôn ngữ thô bạo thôi. Tóc Tiên vừa tự hỏi vừa tự trả lời mình: "Còn khuya ông mới có trái tim thi sĩ nghe chưa Thổ Phỉ".

- o O o -

Cô bé đi chợ Tết vào sáng ba mươi. Má dặn sáng ba mươi mua cái gì cũng rẻ, bởi vì buổi trưa thì chợ giải tán ai về nhà nấy chuẩn bị lo đón Giao Thừa. Tóc Tiên lấy làm hài lòng về nhánh mai mình lựa, cô đặt vào giỏ và đạp xe về nhà. Nhưng chưa đến nhà thì nhánh mai vàng đã bị một bàn tay nhấc bổng, phía trên bàn tay là khuôn mặt của hai tên hippy măng sữa đang ngồi trên chiếc Dream êm ru. Tóc Tiên la lên:

- Mấy anh làm gì vậy?

Gã thiếu niên mới lớn miệng còn sặc hơi rượu cười to:

- Lộc tình yêu mà người đẹp.

Tiếng của tên ngồi phía sau phụ họa:

- Em thử cầu cứu đi!

Tóc Tiên không cần hét lên cầu cứu, phép lạ đã xuất hiện kịp thời. Phép lạ chạy bộ băng qua đường chặn đầu xe hai tên công tử lại. Một cái tát tai vào mặt gã ngồi sau làm hấn té chúi nhủi xuống lòng đường, một cái khóa tay võ thuật nhà nghề bẻ tước tên ngồi trước, tước nhánh mai vàng đưa cho Tóc Tiên. Mọi động tác của phép lạ diễn ra chưa tới ba mươi giây. Tóc Tiên mở lớn hai mắt:

- Trời ơi, anh... Thổ Phỉ.

Đúng là Thổ Phỉ (hắn đã được Tóc Tiên gọi bằng anh), anh rút ngay chiếc chìa khóa xe Dream trong khi hai tên công tử măng sữa chưa kịp hoàn hồn.

- Tụi bay có miệng không?

Hai gã hippy lí nhí trước phép lạ khổng lồ:

- Dạ...

- Mở miệng xin lỗi cô bé mau!

- Dạ, tụi em xin lỗi.

- Rồi, cút ngay, về nhà lo học hành, còn muốn trả thù thì gặp tao ở bãi sửa xe trước ký túc xá, tao là Thổ Phỉ biết chưa.

- Dạ, cho tụi em xin chìa khóa.

Chiếc xe Dream biến mất êm ru, thậm chí không một chút khói, đến chiếc xe cũng biết thế nào là lẽ độ.

Trong quán sinh tố chỉ có hai người. Tóc Tiên lặng người không nói được, cô soi mặt mình trong ly, ly mãng cầu ngọt ngào trong trắng như tâm hồn cô.

- Cô bé đây bí mật.
- Dạ, ông cũng đây bí mật.
- Bí mật của tôi ở đâu?
- Vết dầu mỡ trên bài thơ Con Mèo?
- Thật vậy không? Tôi chưa bao giờ làm thơ cả, để tôi nhớ thử xem...

Và anh rung đùi đọc hết bài thơ mà Con Mèo đem đến trong ngày sinh nhật Tóc Tiên không sót một chữ.

- Ông nghĩ gì về Con Mèo?
- Bạn nhỏ.
- Còn em?
- Tiểu muội.
- Tiểu muội là "em nhỏ" mà.
- Ủ, em nhỏ khác với bạn nhỏ chứ, em... nghe lọt lỗ tai hơn.
- Ông đã có bài thơ nào về "em nhỏ" chưa?
- Có, nhưng tôi sợ em lại mắng tôi là "tên Thổ Phỉ".
- Em hết sợ rồi, ông đọc đi.

Tôi khoan chép bài thơ ra đây, bởi vì sau đó phép lạ đưa Tóc Tiên về nhà, phép lạ còn trèo lên cây mận hái xuống một chùm đỏ au to tướng, và chỉ chịu trốn mất khi má của cô bé trở về bất ngờ, mặc kệ Tóc Tiên ngẩn ngơ khi bước sang mười bảy tuổi.

Mười bảy tuổi có gì lạ đối với một cô gái? Có quá đi chứ, thứ nhất: con người ta tâm hồn không mọc ở bên ngoài quần áo. Thứ hai: trái tim thì sẽ thường lang thang ở các lễ đường. Thứ ba: trên đời này chuyện đời xưa đều có thật. Chỉ có một điều mà Tóc Tiên thấy vẫn còn ám ức, tại sao anh lại cạnh tranh với nghề trèo cây của em hồi anh Thổ Phỉ, anh không biết rằng "xét về sinh vật học, con gái mang tên Tóc Tiên môi không cần thoa son vẫn đỏ, lại mang đặc tính thích leo trèo vì nguồn gốc bẩm sinh của mình, thí dụ như trèo lên cây mận, cây ổi bất cứ lúc nào thềm ngọt, thềm chua, thềm muối ớt...".

Còn bài thơ thì sao? Tôi đành đọc lên nhật ký của Tóc Tiên lúc cô bổ sung nó vào lý lịch của anh chàng Thổ Phỉ vậy:

Cũng có thể vì anh ba gai

Và nheo mắt trái được mười lăm phút

Nên em vẫn thường hất mặt nhún vai

Trước khi nói: Ê, tên "cô dắc".

Tên "cô dắc" từng làm em khóc ngất

Hắn thấy con sâu vào chiếc ghế em ngồi

Tên "cô dắc" còn làm em cười khúc khích

Hắn nhảy hàng rào lạng lẽ đi chơi.

Cũng có thể vì anh đen thui

Quậy phá, đánh nhau nhiều hơn suy nghĩ

Nên em vẫn thường chớp mắt cong môi

Trước khi nói: Ê, tên Thổ Phỉ.

Tên Thổ Phỉ từng làm em say lúy túy

Hắn đổ chai bia lên mái tóc em mà

Tên Thổ Phỉ còn làm em thành bác sĩ

Hắn rên "hừ hừ" dù sốt rét sơ sơ.

Thợ Săn nhả khói thuốc ra thành một vòng tròn nhưng không thành công, cái vòng tròn mà hắn mơ ước vẫn còn méo xẹo. Ngày đầu tiên hắn tập hút thuốc: ho sặc sụa. Ngày đầu tiên hắn tập làm người lớn: cái vòng khói không chịu tròn. Để tiết kiệm tiền bạc mà có thể được làm người lớn một cách nhanh chóng, Thợ Săn có một thời khắc biểu cho công việc hút thuốc: ba điếu đầu lọc một ngày. Buổi sáng hút một điếu trong quán cà phê cạnh trường trước khi bước vào lớp học. Giờ ra chơi nếu cần thiết thì hút thêm một điếu nhằm khiêu khích một "con mồi" rằng khềnh nào đó, tất nhiên là phải tránh cặp mắt bà giám thị theo dõi. Còn buổi tối tuyệt vời à? Không có gì thú vị bằng sau một "cơ" bi da, nằm dài trên chiếc ghế bố của ba và nghe nhạc trong mùi thuốc lá tưởng tượng của tài tử Jean Paul Belemondơ Phải như vậy mới "chịu chơi".

Thợ Săn bóp bóp các cơ thịt trên cánh tay, máu rạo rục chảy khỏe mạnh đầy cơ thể hắn. Đai đen Taekwondo chứ đâu phải xoàng. Hắn cười lớn, tiếng cười thơ ngây của một cậu bé bắt đầu có râu mép.

- Ê, Thợ Săn!

- Ai?

Thợ Săn ngồi trên chiếc rế cây lộ thiên của gốc me sân trường không cần quay lưng lại, phải tập thêm sự lạnh lùng nữa, làm "đàn ông" khó lắm, đâu phải giỡn.

- Con gái...

- Biết.

- Hay chất lười ban đêm.

- Á à, Thần Lăn.

Đến bây giờ thì phải quay lưng lại ngay, đối với một cô ả hay xuýt xoa như con Thần Lăn thì chớ nên khoe sức mạnh của cái nỏ thần cơ bắp, liệu hồn mà nhìn y thị khóc.

- Chuyện gì vậy?

- Bản báo cáo nội bộ trước, trong và sau Tết.

Thợ Săn lịch sự nhường chỗ rế cây có lót sẵn cuốn tập để Thần Lăn ngồi xuống, còn hắn, hắn ung dung ngồi bệt xuống cỏ, điếu thuốc dụi vợi vãi thở hắt ra vài sợi khói mong manh.

Thần Lăn phát biểu liên:

- Biết chuyện sinh nhật hăm ba Tết của Tóc Tiên không?

- Biết.

- Nó không mời Thợ Săn sao?

- Đừng nói chuyện đó nữa, y thị không phải là mục tiêu của tôi.

- Vậy chớ kẻ nào là con mồi của bạn?

Thợ Săn có vẻ khó chịu, hắn nhún vai:

- Cầm không nhắc đến kẻ đứng đầu trong nhóm Tam Cô Nương, bằng không thì...

Thần Lăn chắc chắc lười, cô bé cong cớn môi như cắn phải miếng cóc chua:

- Thôi, cho qua chuyện đó.

Cô bé đứng đỉnh móc trong cuốn sách Anh văn ra một tờ giấy - nào, đọc đi "người hùng".

Người hùng lớp mười hai cầm báo cáo đọc chăm chú. Trong lớp Thợ Săn rất có uy, hẳn phụ trách trật tự, cao lớn, có võ, có xe cúp và là cận vệ trưởng của nhóm Ngũ Long Công Chúa gồm Con Muỗi, Con Thần Lăn, Mười Giờ, Con Phù Du, Ốt Hiếm. Chưa kể hẳn còn là ông chủ của Thảo Cầm Viên niên học cuối cùng này. Hẳn đặt tên cho các cô và phối hợp với các cô đặt tên cho các... cậu, riêng hẳn thì phải mang biệt danh Thợ Săn cho ra vẻ thủ lĩnh, chẳng phải vậy sao, nếu cần thiết hẳn sẽ sử dụng những "mũi tên" từ chiếc nỏ thần, vũ khí kinh khủng của hẳn. Nhưng... Bụt ạ, cái nỏ thần ấy chẳng bao giờ có tác dụng đối với Tóc Tiên, cô cứ lơ lửng giữa trời và đất.

Sau đây là nguyên văn bản báo cáo do Thần Lăn đưa:

1. Tóc Tiên phát hiện cô Loan dạy chính trị đi xin xăm ở Lăng Ông, tại sao?
2. Con Mèo đi lễ nhà thờ để làm gì?
3. Phù Du định tự tử vì chuyện gia đình, đã tìm thấy một lọ ký ninh trong cặp của nó, tang vật hiện do Ốt Hiếm giữ. Tìm hiểu nguyên nhân?
4. Con Muỗi sắp đi xuất cảnh diện bảo lãnh, phải làm sao?
5. Nhóm "Tứ quái Đẳng-Tông" cả gan ăn thịt chó ở chợ Ông Tạ, cách xử lý?
6. Thần Lăn định sau khi xong cấp ba sẽ vào ngành y khoa, cho biết ý kiến?"

Riêng câu hỏi thứ bảy thì vừa bị Thần Lăn xóa sạch, đó chính là câu hỏi mà cô bé vừa mới tham khảo với Thợ Săn đã bị hẳn gạt phăng. Hẳn mà lại sợ Tóc Tiên kia, có trời mới biết.

Thực đúng với phong độ của một "đại ca" trong lớp, chưa hết mười phút, Thần Lăn đã nhận được một miếng giấy chi chít những chữ. Cô bé hấp háy đôi mắt thần phục sau cặp kính cận thị trong veo. Bản trả lời của Thợ Săn phải nói là... cực kỳ:

1. Tại sao cô Loan đi xin xăm ở Lăng Ông ư? Tại vì cô chưa có chồng, ở đó giống như "Sớm mai đi chùa Hương" vậy.
2. Con Mèo đi lễ nhà thờ vì nhạc Thánh ca rất hay, không tin cứ nghe thử bài "Silent Night" vào đêm Noel là khác biết.
3. Phải khuyên Phù Du ba điều: ngưng nhảy đầm ở Star Hill tối thứ bảy, không được xem phim ma và tiểu thuyết viết về tội ác, phải thương má của mình vì ba của Phù Du đã có vợ bé (chuyện này ba tôi có kể cho tôi nghe do cùng làm ăn chung ngày trước).
4. Nói Con Muỗi hát bài "Quê hương" 1001 lần cho gia đình nghe.
5. Nhóm Tứ quái Đẳng Tông ăn thịt chó thì cũng như Thợ Săn này hút thuốc, đánh bi da vậy, đó là chuyện của cánh đàn ông, miễn bàn.
6. Không được, bởi vì tiếng chát lười của bạn sẽ làm bệnh nhân mau qua đời."

2. Chương 02 - Phần 01

Thần Lăn đọc xong xuýt xoa ngay:

- Thật là cao kiến.

Thợ Săn chỉ cười khẩy, hẳn sánh vai cùng cô bé bước vào lớp, tiếng chuông đã kết thúc giờ ra chơi, đã đến lúc phải đầu trí cùng các thầy, cô giáo. Việc đó không hề hẳn lắm, làm người lớn khó hơn nhiều. Còn thế nào là một Thảo Cầm Viên à? Đối với con nít còn chơi bong bóng thì tất nhiên đó là Sở Thú. Đối với vị giám đốc Sở Thú thì đích thị đó là một khu vườn khổng lồ gồm đủ mọi thành phần cây lá và sinh vật trên trái đất, trong đó có chính ông ta và các nhân viên chứ sao. Còn đối với Thợ Săn ư? Đó là lớp mười hai kỳ quái của thành phố đầy tiếng ồn này.

- o O o -

Hôm nay Thảo Cầm Viên xôn xao vì một thông báo của thầy Khoa, chủ nhiệm lớp: "Sau Tết Nguyên Đán, quỹ xã hội của lớp ta còn một số tiền khá khá - do bữa tiệc tất niên được xài giới hạn. Số tiền trên sẽ được chuyển thành quà tặng cho một trường nuôi dạy thiếu niên ở Bình Chánh. Ngày Chủ Nhật tới, tôi sẽ hướng dẫn các em đến đó vào buổi sáng, em nào muốn đi thì ghi tên ở... Thợ Săn".

A, té ra Thợ Săn đã đi vào lịch sử giáo án, ngay cả thầy Khoa còn tham gia cuộc chơi toàn biệt danh này thì... hoan hô, một tràng pháo tay tập thể vang lên làm thầy Khoa trẻ lại đúng hai mươi tuổi.

Lúc tan trường vừa dắt xe ra, Tóc Tiên bất ngờ nhận được một bịch xí muội từ tay Thần Lăn.

- Cha chả, tiền đâu nhỏ mua?

Thần Lăn cười chờ mi:

- Của Thợ Săn tặng đó.

Tóc Tiên giãy nảy:

- Tao không nhận đâu, bộ nhỏ không thuộc "định đề Euclide" à?

- Sao?

- Thì "từ một điểm ở ngoài một đường thẳng, ta chỉ có thể kẻ một đường thẳng song song với đường thẳng đó, và chỉ một mà thôi".

- Hẳn không thuộc diện "một điểm ở ngoài một đường thẳng" sao?

Tóc Tiên chớp mắt ba cái, lắc đầu ba lần, nhưng nói tới sáu chữ:

- "Điểm đó" dành cho cổ tích!

Hai chiếc xe đạp chạy song song ra đến ngã tư đèn xanh đèn đỏ, Thần Lăn cố tìm cách phủ nhận cái định đề cũ mèm kia:

- Tụi mình hợp tác với nhau chủ nhật này nghe.

- Đương nhiên rồi nhỏ.

- Nhóm Tam Cô Nương và nhóm Ngũ Long Công Chúa bắt tay chứ?

- Tao đã nói là đương nhiên, tao với Mèo với Thỏ đều nghĩ như vậy.

- Phải có hòa bình vùng Vịnh tại Bình Chánh.

- Nhỏ không hiểu sao Thần Lăn, chỉ có bọn con trai là thích chiến tranh thôi.

- Nhà người ám chỉ kẻ "húi cua" nào thế?

Tự nhiên Tóc Tiên sững sờ, cô vừa buột miệng nói một điều bí mật chỉ mình cô biết. Hình ảnh hai tên công tử bột chạy trên chiếc Dream II mặt đỏ gay vì rượu và hình ảnh Thỏ Phỉ ngồi kiểu nước lút kiên nhẫn chờ vá từng cái xe bị thương cho người đi đường. Cô sẽ chọn thái độ nào trong cuộc sống? Tiếng của Thần Lăn tiếp tục vang lên:

- Không lẽ người ám chỉ Thợ Săn sao?

- Cũng có thể.

-...

Tóc Tiên bừng tỉnh, cô nói như chỉ mình cô nghe:

- Hẳn nên học cách khiêm tốn, chỉ có khiêm tốn mới làm con trai có nam tính hơn.

Cô gơ tay chào Thần Lăn và rẽ sang đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa khiến vị sứ giả của nhóm Ngũ Long Công Chúa ngơ ngác. Cô bé gơ cao bịch xí muội:

- Còn cái này?

- Hãy trả lại cho Thợ Săn, nói rằng có khi tao cần bài thơ hơn.
- Trời đất!
- o O o -

Tứ quái Đăng-Tông chờ Thợ Săn ở quán cà phê nhạc nằm khuất trong một con hẻm rộng. Bốn đứa buông một câu vồn vện:

- Uống đi, hồi nãy hai thằng em út của mày ghé vào đây tìm mà không gặp.
- Đám nào?
- Hai thằng chạy Dream có lần đi với mày lên Star Hill đó.
- Ô, nhớ rồi... Có gì đặc biệt không?
- Nó quăng lại một lá thư cứu viện.
- Đâu?

Gã anh cả trong nhóm đưa lá thư cho Thợ Săn. Gã và ba người bạn học đều mê bốn tay anh chị Đăng-Tông miền Viễn Tây này như điên đảo từ lúc vô thư viện đọc truyện tranh Lucky Lucke. Biết đến bao giờ đụng độ hiệp sĩ Lucky Lucke thật ở trong cuộc đời, riêng thằng bạn Thợ Săn lăm liết của gã ư? Cái thằng chỉ được nước máu lạnh với bạn bè chứ luôn bủn rủn chân tay trước đám con gái, nó làm sao có tác phong của Lucky Lucke được.

- Chuyện này chỉ riêng tao giải quyết.
- Không cần Tứ Quái à?
- Cần cái con khỉ mốc, lo ôn bài chuẩn bị thi tốt nghiệp đi các chú, tao là chuyên viên về trật tự mà.

Thợ Săn ngả đầu về ghế đốt một điếu thuốc rồi cố nhả ra những ngụm khói vòng tròn, lại thất bại. Đây là điếu thuốc thứ ba trong ngày dù rằng hắn chưa sờ đến chiếc "cơ" trên bàn bi dĩa. Một điếu thuốc hút ngược thời khắc biểu. Một trường hợp ngoại lệ. Hắn lẩm bẩm:

- Tại bãi ký túc xá sinh viên, nghề sửa xe... Thổ Phỉ... Này Thổ Phỉ, bạn là ông trời con nào vậy?

Vừa học xong lớp 9, Vũ phải khai man tuổi để đăng ký đi Thanh niên xung phong. Không còn con đường nào khác hơn. Má của Vũ mới qua đời. Cuộc chôn cất má do hàng xóm thu xếp. Vũ có hai tay mà như cụt, nó thừa sức gia nhập vào đạo quân vừa hề bán vé số, nhặt bao ny lông, hoặc nếu cần thiết thì sử dụng nắm đấm mưu sinh như bất cứ đứa bé mồ côi có sức khỏe nào trên trần gian hay gây sự này. Nhưng Vũ là một "đại ca" đặc biệt trong xóm Chuồng Ngựa. Nó yếu đuối...

Có lần, qua nhà ông Sáu láng giềng xem ké tivi đen trắng, thấy cảnh những nông dân bị bức hiếp trong vở "Máu thấm đồng Nọc Nạn", Vũ nước mắt đầm đìa. Nó cắn răng không để cảm xúc bật thành tiếng nức nở, cho đến khi nước mắt chảy xuống tay con Hoa ngồi bên cạnh. Con bé cũng không hơn gì Vũ, hai mắt đỏ hoe. Nó lôi thằng bạn lớn tuổi ra ngoài gốc mận.

- Sao mày khóc?
- Tao tức quá.
- Nhưng mày là con trai mà.
- Con trai là cái quái gì, có là "đàn ông" tao cũng khóc.

Con Hoa nổi tiếng là "mít ướm" cũng phải đầu hàng trước sự xác định kỳ cục ấy. Đâu đã hết, thằng Vũ còn trội hơn bạn bè ở tính... lẳng mạn. Có lần, đang chơi "năm, mười" ban đêm với đám con trai, thằng Vũ bị úp mặt vào tường. Nó có bốn phận phải tìm ra những nạn nhân thay thế trong cuộc chơi trốn tìm này. Vài đứa nhóc đã "tùng" trước Vũ bằng cách đập tay vào tường, chỗ mà nó úp mặt. Tuy nhiên chưa đến nỗi tuyệt vọng, Vũ có khả năng "gỡ" nếu nó chụp dính đứa còn lại sau cùng. Tất cả mọi góc ngách đều được nó lục soát, chỉ chừa nhà con Hoa, - chuyên gia đánh đĩa nhảy dây của xóm Chuồng Ngựa. Trăng lên đẹp

như chuyện cổ tích của ông Sáu, thằng Vũ phập phồng vén bức rèm chiếc giường con Hoa, dùng hông chui xuống gầm giường con bé mà trốn, tao bắt chấp... phụ nữ.

Nhưng Vũ không còn thời gian để đưa cái nhìn xuống gầm giường, kìa con bé Hoa vừa gội đầu xong, nó đang then thùng soi gương chải tóc, mày mới 13 tuổi mà Hoa, sao cười múm múm coi dễ ghét quá vậy. Vũ tự nhiên thấy mặt mình đỏ au, nó lùi lại vừa lúc một bóng đen chui từ xó nhà ra nhanh như sóc. Tiếng con Hoa cười nắc nẻ:

- Mày bị lừa rồi Vũ ơi, thằng Phi "tùng" vô tường trước nhé.

Thằng Vũ đứng như trời trồng, nó vụng về cười theo:

- Tại mày hết.

Con Hoa chu mỏ lên:

- Sao mày không khóc đi, giống hôm coi "Máu thấm đồng Nọc Nạn" đó...

- Mày giỡn mặt tao hả?

Vũ phản xạ nhanh như máy, nó phóng một cú kí đầu đau điếng lên mái tóc đầy hương bồ kết của con bé, máu giang hồ đã nổi lên. Mặc con bé la toáng, thằng Vũ ung dung bước ra... nhìn trắng mơ màng. Những thằng bé chiến thắng lao nhao:

- "Năm, mười" nữa đi mày.

Thằng Vũ vung cùi chỏ:

- Năm... con khỉ mốc, xê ra cho tao nhìn trắng đã.

Mấy đứa nhóc hoảng sợ lùi lại, Vũ có cảm tưởng mấy ngón tay mình mềm mại hẳn đi, cái đầu của con Hoa nó thơm thơm mùi gì vậy, mày "điệu" lắm nghe Hoa, nhưng đừng đùa với tao, tao sẽ còn kí đầu mày nữa, nước mắt là trái tim đau khổ của tao đó mày biết không?

Sau trận đòn do con Hoa "điệu" mét má Vũ hôm đó, vài tháng sau, Vũ không còn cơ hội nào được thấy ngọn roi mây dịu dàng của má. Nó vĩnh viễn mất người thân yêu nhất trên đời. Đám bạn bè xúm xít:

- Mày đi bán bánh cam với tao.

- Mày dám chơi xe kẹo kéo dạo không?

- Đi bán bong bóng ở các trường mẫu giáo là hợp lý nhất.

Vũ hét muốn bể xóm:

- Đẹp!

Ông Sáu xoa đầu Vũ an ủi:

- Mày bỏ học thiệt sao?

Vũ để yên cho nước mắt trào ra, ngón chân cái nó dí trên viên sỏi nhỏ mạnh đến nỗi viên sỏi thụt biến vào trong đất.

- Bỏ, con bỏ ông Sáu ơi.

Ông Sáu ngậm ngùi:

- Hay mày qua phụ học nghề điện lạnh của tao, tao nuôi ăn học.

Vũ hất bàn tay ông Sáu, nó múm môi:

- Không, con đã quyết định.

- Cái gì?

- Ra phường.

Một cuộc hội nghị bất thường thiếu niên xóm Chuồng Ngựa được tổ chức khi thằng Vũ từ Ủy ban phường về. Bầy choai choai bu quanh một nồi chè và một nồi xí quách bốc hơi nghi ngút. Trong khi đám con gái múc chè ra từng chén thì thằng Vũ bật nắp chai rượu Nàng Hương. Nó tuyên bố:

- Mai tao lên Daknong, hôm nay tụi mình bắt chước người lớn một bữa.

Đám con gái mặt mày xanh lè:

- Một bữa nhậu duy nhất xóm mình thôi nghe Vũ.

Thằng bé mười lăm tuổi ngó về những mái tóc dài có, bím có, thắt nơ có, đang lắc lư quanh nồi chè mà ngo ngẩn. Trời ơi, không lẽ nó lại... lãng mạn. Này Vũ, sao không thấy con Hoa ra tiễn mày kìa?

- o O o -

Hai năm Daknong biến Vũ từ một thiếu niên trở thành "người lớn" hảnh hoi mà không cần phải dùng đến chai rượu để Nàng Hương. Nó biết múa sạp, nhảy lăm thôn và chơi guitar nữa. Vũ rất có uy trong đơn vị với bài hát "Giàn thiên lý đã xa" vào những đêm sinh hoạt. Tội nghiệp thằng bé nhớ quê nhà, giàn thiên lý đã xa quá là xa... Xóm Chuồng Ngựa làm gì, có giàn thiên lý, nó mù mịt như số tuổi khai man của Vũ, nó lẫn vào trong bàn tay cứng như sắt của Vũ mùi hương bồ kết hoang đường. Vũ ở lì suốt hai năm tại đây. Yếu đuối, lãng mạn trốn mất. Mọi người gọi Vũ bằng biệt danh đầy tính chất chiến đấu... ngoài vòng pháp luật: Thổ Phỉ.

Còn nguyên nhân tại sao ư? Có gì khó hiểu đâu? Đối với một đứa con trai hồn nhiên, không ích kỷ, dám hy sinh vì người khác, bạn sẽ gọi bằng gì? Hiệp sĩ à? Vậy thì đối với một hiệp sĩ biết chơi bài "Giàn thiên lý đã xa", biết bó gối suốt hai tiếng đồng hồ bên bờ suối ngắm trăng rừng để làm thơ đăng báo tường, bạn sẽ gọi bằng gì? Thi sĩ à? Vậy thì đối với một hiệp sĩ kiêm thi sĩ lao động xong là hay ùm xuống suối, cổ tình huyết sáo ban đêm để chọc rần một cách rừng rợn, dám thay mặt đồng bào Thượng đưa giáo vào ức trâu trong lễ đâm trâu, uống rượu cần xong thích leo lên chạng cây cao ngủ... bạn sẽ gọi bằng gì: Phỉ chứ còn gì nữa.

Vũ mang theo biệt danh mới của mình về xóm Chuồng Ngựa để làm đơn đi học lại. Lúc đồng đội lục tục xin chuyển ngành là lúc Thổ Phỉ đâm đầu vào trò chơi kiên nhẫn nhất trong cuộc đời của anh: mười bảy tuổi gia nhập lớp 10 trường bổ túc văn hóa ban đêm đang mở ở nội thành.

Anh gõ cửa nhà con Hoa "điệu" mượn chiếc xe đạp đi dạo nhiều vòng quanh Sài Gòn rồi tỉnh bơ ôm đàn dựa bờ tường nhà cô bé hát âm ỉ bản "Trở về mái nhà xưa".

Cô bé chịu không nổi ló cái đầu ra:

- Vũ tìm được chỗ làm chưa?

Thổ Phỉ nhún vai:

- Tao chọn bãi trống lề đường ký túc xá sinh viên, tao đã điều đình với ông cảnh sát ngã tư rồi.

Cô bé nhăn như khỉ, cô giơ tay làm nắm đấm:

- Vũ xưng "tui" với tui đi, lớn đầu mày tao kỳ chết.

- O há.

Hai con mắt linh miêu long lanh trong mắt nhỏ Hoa làm Thổ Phỉ nhớ lại "Những ngày xưa thân ái, ai cóc đầu của ai".

- Đồng ý, nhưng... mày phải gọi "tui" bằng "Phỉ" nghe.

- Nữa, "mày" nữa!

- Xin lỗi... Hoa.

Chữ "Hoa" trào ra sao mà nghèn nghẹn trong cổ Vũ.

Rồi Thổ Phỉ ngồi đó sửa xe cho đến bây giờ. Trường bổ túc văn hóa của anh có sáu lớp: hai lớp 11, hai lớp 12. Cũng may đồng môn Thổ Phỉ toàn là các sư huynh, sư tử, sư bá, sư thúc. Những người lớn tuổi trên lại

tôn Phỉ làm... sư phụ. Anh là "giao liên" số một của lớp 12 trong việc chuyển "mật thư" của các sư huynh, sư tỉ với nhau, chưa kể làm thơ giùm các sư bá, sư thúc để gây điểm phong trào cho lớp.

Anh kể chuyện đó với Hoa điệu:

- Lớp của "mít ướt" có vậy không?

- Em nghỉ học nửa tháng nay rồi.

Tiếng nhỏ Hoa buồn thiu khiến Thổ Phỉ sững sờ:

- Sao?

- Ba em ho lao, ổng nằm bệnh viện Phạm Ngọc Thạch đêm qua.

- Trời ơi!

Trong chớp mắt, hình ảnh người đàn ông gầy gò sửa giày dép ngoài chợ Nhỏ hiện ra như cuốn phim "Charlot - gà trống nuôi con". Thổ Phỉ lục tung hết các túi áo túi quần. Vốn vẹn hai chục ngàn đồng. Anh bóp vai Hoa thật mạnh khiến cô bé run bắn lên vì sợ hãi.

- Mày... Hoa, nghe tao... tôi nói không?

- Dạ.

- Lấy tiền này mua thuốc thang cho ổng.

- Dạ.

- Nhớ đưa bà điều dưỡng trực tiếp để bà ấy lo...

- Dạ.

- Còn Hoa...

-...

- Tao quyết định: ngay ngày mốt, mày sẽ ra bán thuốc lá ngay chỗ tao sửa xe. Hiểu chưa, bán thuốc lá có thể sống được, ở đó gần mấy cái quán cà phê cóc, tao sẽ lo cái thùng thuốc lá và cái ghế xếp cho mày. Phải bán, Hoa nghe chưa?

3. Chương 02 - Phần 02

Mắt của Thổ Phỉ nhòe đi, anh khóc âm thầm không biết lúc nào:

- Bằng mọi giá phải lo cho ông già. Trời ơi, cuối cùng tao được đi học thì đến phiên mày...

Thổ Phỉ vung tay đâm thẳng cánh vào bờ tường nhà Hoa một cú "Mike Tyson", làm như chính bức tường gây ra chuyện bất công này. Anh không cần quan tâm đến ngôn ngữ giang hồ ngoài phạm vi giao ước. Hoa sẽ thông cảm tại sao anh phải "mày tao". Vấn đề trước mắt là: một thùng thuốc lá để bán. Thuốc lá sẽ đẻ ra thuốc trị ho lao. Nhưng... mượn ai trong xóm nghèo này? Không còn ai khác, ngoài ông Sáu! Có điều phải mang ơn một người nào đó thì khó chịu biết bao nhiêu.

- o O o -

Thợ Săn dứt hai tay vào chiếc áo gió. Hấn dựng chiếc Cub ngay cạnh thùng sửa xe của Thổ Phỉ. Phía trước chỗ hấn đứng là bộ đồ nghề vá ép và một cái chai trống trơn ký hiệu của xăng lẽ đường. Ngoài ra còn sự kiện nào khác nữa không? Có chứ, một "con nhỏ" kháu khỉnh bán thuốc lá. Không hiểu sao hấn thêm thả khói trên môi một cách lạ lùng.

- Cô bé, cho một điều "ba số".

Hoa bỏ tờ báo Mực Tím đang coi dở dang để ngược lên. Chỉ có vậy mà Thợ Săn choáng váng.

- Thuốc đây cậu bé.

Hắn choáng váng lần thứ hai, hai lần hoàn toàn đối lập nhau. Con choáng váng đầu tiên là ở con mắt linh miêu bí ẩn kia kìa, còn lần này quả thật thảm hại.

- Xin lỗi cô, hai bên đều bỏ một từ "bé" được không?

Hoa cười ròn tan như trẻ con, cô gật gật đầu. Chúa ơi, nếu tiếng cười trong veo trở thành những miếng bánh nhĩ. Thợ Săn chưa kịp thả hồn tưởng tượng thì đã bị một vỏ giật mình.

- Ủa, tờ Mực Tím của cô đâu rồi?

Thượng đế gần như chiều lòng Thợ Săn, tờ báo đột ngột từ trên tủ kiếng rớt xuống. Nhưng... sao lại rớt từ trong tờ báo ra một miếng giấy. Bằng phản xạ của một kẻ rình mồi, bàn tay Thợ Săn đặt lên miếng giấy trước Hoa một giây.

- Trả lại tôi.

- Không.

- Tôi la lớn bây giờ.

- Đợi tôi kiểm duyệt đã.

Cô bé bỏ tờ thuốc đứng ra chống nạnh, mái tóc thắt bím kiểu ngày xưa làm Hoa có vẻ một cư dân hoang dã của xóm Chuồng Ngựa, vừa có vẻ một công chúa lọ lem bất đắc dĩ. Thợ Săn biến thành một chàng Từ Hải bàng hoàng:

- Tôi... tôi muốn làm quen cô mà, tôi... tôi không có ý xấu.

- Nhưng... vô duyên.

- Tôi... tôi thề...

Hoa buông hai bàn tay đang đặt ngang hông xuống, cô cảm thấy anh chàng đang luống cuống đến tội nghiệp.

- Đọc đi rồi đưa đây.

Thợ Săn như cất được tảng đá ngàn cân trong ngực, hắn lướt qua miếng giấy... Lạy Chúa giá mà đừng đọc thì hơn. Té ra là một bài thơ mùi như vọng cổ sáu câu.

Anh sẽ nói với em là "tao rất thương mày"

Lập lại câu nói hồi còn chơi "bông vụ".

Có con bé đánh đũa đằng sau bĩu môi chê đủ thứ

Khiến thằng nhỏ tức cảnh hông giờ cùi chỗ định "xui".

Nhưng cùi chỗ vừa huých ngang đành lép vế buông xuôi

Vì mắt con bé hết mắt mèo tam thể.

Mắt kiểu đó đụng sơ là đổ lê.

Thứ mít ướt, mít khô còn bày đặt làm tàng.

"Dân chơi" cóc ngán ai về mét me.

Chỉ sợ yếu lòng vì con mắt đen mun.

"Quê" trò bông vụ thì chơi búng thun.

Thun ngâm dầu hôi ngon lành như cọng bún.

Gặp ngày xui thằng nhỏ thua hết vốn.

"Con mắt mèo" kia thiệt đúng "hâm tài".

Hercule về thành cũng phải bó tay.

Huống hồ thằng nhỏ chỉ tung hoành trong xóm.

Ê sao con bé không đánh đũa, nhảy dây.

Mà gỡ ráo dây thun cho mượn.

Anh lại cho phép em bấu môi như ngày xưa và tưởng tượng

Thằng nhỏ sẽ nói gì lúc con bé đến làm quen?

À, con bé đã chống cằm làm khán giả ngồi xem.

Con mắt không "hăm tòi" con mắt mèo linh thiêng.

Thằng nhỏ chơi rất đàn anh và búng thun hay hết biết.

Hay như lắc bầu cua cá cộp, trốn học bài.

Một đồng dây thun đeo vào tay con bé.

Thằng nhỏ đã nói gì mà mắt con mèo đổ lệ.

Có phải "tao rất thương mày" đừng khóc chóe, em Hai?

Và khi người lớn nói "anh thương em"

Anh sẽ nói "tao thương mày"

Như đã nói thời thơ ngây mười tuổi!

Không cần cô gái nhắc, Thợ Săn trả lại bài thơ trong tình trạng thần thờ. Hấn rên rỉ:

- Gã nào, gã nào cả gan thân mật với cô quá vậy?

- Sư huynh tôi đó.

- Sư huynh gì mà như bồ bịch.

- Đừng nói bậy nghe.

Mắt Hoa long lên giận dữ:

- Thổ Phỉ là anh kết nghĩa của tôi, anh ăn nói liệu hồn.

Thợ Săn giật mình lần thứ ba, cơn choáng váng làm hắn nói như mê sảng:

- Gã Thổ Phỉ biết làm thơ nữa à, gã đi đâu?

Hoa ngồi xuống chiếc ghế xếp, cô nói đủng đỉnh:

- Anh quen Thổ Phỉ hồi nào, xạo quá, sư huynh tôi đi học đêm hơn nửa tiếng rồi.

- Mặc kệ sư huynh cô, tôi đang căm thù gã, tại sao gã được độc quyền làm thơ cho các cô gái, còn lâu, tôi sẽ... trị gã.

Hai con mắt linh miêu lại long lanh cùng cái bím tóc lúc lắc. Hoa thấy anh chàng nhà giàu khó hiểu này sắp sửa bị "man" đến nơi:

- Nào, anh tên gì?

- Tôi hả? Thợ Săn, "sếp" lớp 12 trường Nhà nước ban ngày đàng hoàng. Còn cô?

- Tóc Tiên!

- Cái gì?

- Tóc Tiên, nghe chưa?

Đây là cơn choáng váng lần thứ tư của Thợ Săn buổi tối thê thảm hôm nay. Hắn sắp tắt thở. Tóc tiên ư? Trời ơi là trời, trên đời này sao lại có thể có tới hai ả Tóc Tiên ác ôn vậy kia?

- Sao nghe tên Tóc Tiên, anh lại sợ?

Tiếng ngọt ngào của cô bé bán thuốc lá mới quen biết làm trái tim đắng nghét của Thợ Săn được tắm hương vị mật ong. Lỗ tai hắn đang ù đi bỗng thính trở lại hơn bao giờ hết. Ừ, "Tóc Tiên lẻ đường" nói đúng, tại sao phải lại sợ kìa?

- Tôi không sợ.

Thợ Săn hét lên.

- Vậy thì anh hút thuốc để bình tĩnh lại đi.

Thợ Săn tuân lệnh như một cái máy được ấn nút. Hắn rút chiếc quẹt gaz ra khỏi túi, ai đã nói một câu để đời: "Không có lửa làm sao làm... cách mạng", hắn phải thực hiện ngay điều đó. Này cô bé "Tóc Tiên lẻ đường" ơi, cô tiếp tục phát biểu nữa đi, cô nói gì tôi cũng nghe, cô ngỗ nghịch và hấp dẫn lắm, cô không lấy viết chích vào lưng áo tôi như Con Muỗi, không chất lười than trời với tôi như con Thần Lăn, không cay cú trả thù tôi bằng cách bôi kẹo cao su vào ghế ngồi như nhổ Ớt Hiểm, không thành công chúa vào lúc mười giờ sáng như nhổ Mười Giờ để rồi mười giờ một phút lại trở thành "ác phụ". Cô càng không có con mắt "lẳng" của con Phù Du trong những đêm nâng cốc Bésamé Muchọ Cô thôi miên gã Thợ Săn oai hùng này bằng cái nhìn rờn rợn của một con mèo Carmen du mục. Cô làm cho tôi nể. Nhưng, cô đích thực là ai?

Thợ Săn đập tay xuống tủ thuốc lá một cái rất... nhẹ nhàng:

- Cô là ai hồi Tóc Tiên?

Hoa vẫn tỉnh bơ:

- Chà, khá giống Thổ Phỉ đó, chỉ tiếc đập tay còn khá nhẹ.

Thợ Săn tự nguyện rửa bàn tay mình, hắn thề trong bụng là không bao giờ đập tay lên bất cứ đồ vật gì sau này để khỏi giống cái thằng...

- Đừng so sánh tôi với "tên đáng ghét đó".

Hoa hất mặt lên:

- Nhưng, kẻ mà anh ghét đặt tên cho Hoa là... Tóc Tiên.

Đúng là gương mặt cái ná bắn trúng tới hai con mồi. Này nhé, "em" tên là Hoa chứ chẳng phải Tóc Tiên, Tóc Quỷ gì cả, còn ả Tóc Tiên thật sự thì ở đâu? Trời ạ, không lẽ nhóm Tam Cô Nương lại liên hệ đến kẻ thù không đội trời chung của ta sao. Thợ Săn hỏi dồn dập:

- Sư huynh của cô có sửa xe cho nữ sinh trường (...) không?

- Có chứ.

- Có lần nào cô thấy gã sửa xe cho ba cô gái có bản mặt "kên kên" không?

- Nhiều lần, thưa anh.

- Cho hỏi thêm một câu nữa, Hoa có biết Con Thỏ và Con Mèo không?

- Mới biết một mình... Thợ Săn thôi, á à...

Mặc kệ Hoa cười không thềm bụm miệng, mặc kệ "con nhỏ" cố tình nhe cái răng khểnh hồi môn ra khiêu khích không ngừng. Thợ Săn thở cái phào. Làm sao mà không thở cái phào được, các bạn thử ở trong tình trạng của Thợ Săn coi, cái cảm giác vỡ lòng của tuổi mới lớn nó kỳ cục như vậy đó, nó xuất hiện bằng một câu "Mới biết một mình Thợ Săn thôi", rồi còn thêm "á à" cà rồn kèm theo nữa, tuy nhiên sau đó là dư vị, là chua là ngọt, là xoài tượng thái mỏng chấm nước mắm đường cũng không sánh nổi. Bằng chứng là khuôn mặt đang thông minh của Thợ Săn chợt dần dẹt đi. Lúc này cỡ mười thàng... Thổ Phỉ hắn cũng chấp hết.

Đúng lúc đó, Thổ Phỉ trở về. Anh dựng chiếc xe đạp cũ mèm cạnh chiếc cúp bóng láng.

Thổ Phỉ ngạc nhiên nhìn Hoa:

- Khách hư xe hả "Tóc Tiên"?

Hoa lúc lắc cái bím tóc:

- Ông không có hư xe.
- Vậy thì anh biết rồi...

Hoa đỏ mặt:

- Không phải vậy đâu...

Thợ Săn khoan phát biểu vội, hần cần phải quan sát con mồi trước mắt: nào, gã sửa xe này phải cao cỡ thước bảy mấy là ít, vai rộng, ngực nở, chân dài, khá đẫy, nhưng điều quan trọng hơn hết là cườm tay, hãy quan sát kỹ hơn, không có những khối u vô thuật, té ra nhà người chỉ là một tên nhà quê vô biên, có điều cặp mắt sáng và lạnh, đáng ngại, tuy nhiên vẫn không sao.

Thợ Săn hất hàm:

- Nếu tôi thích Hoa thì sao?
- Ái chà, biết cả tên khai sinh của "Tóc Tiên" nữa.
- Tóc Tiên con khỉ mốc, cô ta là... Tóc Quăn!

Hoa hoảng hồn ôm... tóc trước ý nghĩ kỳ quái của Thợ Săn, nhưng kìa, hần nói rất thành khẩn:

- Kể từ hôm nay, Hoa sẽ mang tên Tóc Quăn thay cho tên bạn học tôi là Tóc Tiên.

Trời đất, một lần nữa Hoa "điệu" lại phản xạ bằng cách đưa bàn tay giữ chặt cái bím tóc, cô có cảm tưởng rằng mình sắp bị Thợ Săn đưa vào tiệm uốn tóc đến nơi. Riêng Thổ Phỉ, anh cười ngất:

- Bạn hay coi "Trong nhà ngoài phố" lắm phải không?

Thợ Săn trợn mắt:

- Coi cái gì?
- Coi kịch, bạn diễn y như kịch. Thôi, giờ hỏi thật, bạn tìm tôi làm gì?

Thợ Săn sực nhớ lại mục đích của mình:

- Thanh toán một món nợ.

Thổ Phỉ ngưng bật tiếng cười, anh đoán đây không phải là một câu nói chơi.

- Vậy sao?

- Hãy đọc lá thư này.

Thổ Phỉ nhận lá thư ngoằn ngoèo vài chữ do Thợ Săn đưa sau một cái bắt tay... xã giao. Anh thấy như đang bóp vào một cái bao cát, nhưng là một cái bao cát nóng hổi. Giá chót tên công tử thượng lưu này cũng dai đen về ngành công, sôi nổi, nhiệt huyết và tràn đầy... ý muốn phục thù. Còn Thợ Săn? Hần thấy bàn tay mình chạm vào một khối sắt nguội, lạnh lẽo, không có cơ thịt hoạt động, trời ạ, gã luyện tập từ môn phái nào kia, bàn tay giá băng nước đá, không hề chuẩn bị để đối phó. Nghệ thuật của nhu thắng cương là vậy.

Trong khi Thợ Săn chưa hết sững sờ vì cái bắt tay "nghịệp vụ" thì Thổ Phỉ đã đọc xong lá thư Anh bình thần ngồi xuống chiếc ghế xếp đầy dầu mỡ.

- Hồi nãy bạn có nói về một cô gái học chung lớp tên là Tóc Tiên, đúng không?
- Đúng, nhưng nên gọi tôi là Thợ Săn. Tôi không ưa kể nào vừa mới giao tiếp đã coi nhau là bạn.
- Được, vậy thì thưa Thợ Săn, hai thằng nhóc chạy Dream là gì của ông?
- Đàn em đúng nghĩa.
- Chính hai thằng nhãi ranh này giật cành mai trên giỏ xe đạp Tóc Tiên buổi trưa 30 tết.

Cái gì? Thợ Săn giật nảy người trước cú "nốc ao" quá bất ngờ. Hắn sợ nhất trên đời chỉ có một người: Tóc Tiên. Hắn tôn trọng tiếng cười lẫn giọt lệ của người bạn học khác giới đó. Bởi bất cứ điều gì mà Tóc Tiên xúc động đều có ý nghĩa riêng, hắn biết rõ ràng cái uy lực của cô trong năm học cuối cùng này. Cô luôn luôn từ khước những cuộc chơi trên trái đất mà vẫn giữ được sự hồn nhiên thơ dại của một sinh vật cần thiết tại hành tinh. Không một chút bịnh hoạn, cô "tĩnh" như ma soeur và động như một người phạm. Cô là một khái niệm không can thiệp được. Vậy mà trưa 30 tết, hai thằng "đệ tử" hắn dám xúc phạm cô Thợ Săn xấu hổ quá, hắn bứt từ đâu ra một sợi tóc.

- Ông nói thật hay... đặt chuyện?

Câu nói ngớ ngẩn làm tràn giọt nước ra khỏi miệng ly, Thổ Phỉ đứng phắt dậy:

- Tao mà đi bịa với mày à, tao cho phép mày hỏi Tóc Tiên trước khi gặp lại tao.

- Không hề có chuyện gì xảy ra. Hoa đã đứng giữa hai người "đàn ông". Mặt mũi cô bé nhẵn như khi:

- Thôi mà, cho em xin anh Thổ Phỉ. Còn Thợ Săn, anh nên nhớ rằng không bao giờ Thổ Phỉ nói sau lưng bất cứ ai, và lại đi nói xấu...

Cô ngừng một chút và nói đồng dục như ra lệnh:

- Nếu hai anh không uống cà phê chung tối nay thì... em sẽ nghỉ bán thuốc lá.

- o O o -

Các bạn có tin rằng "phụ nữ" vốn giá trị cực kỳ không, thậm chí còn thiêng liêng nữa. Hai cú đấm chưa kịp chạm vào nhau đã vỡ tan như bột xà phòng. Chẳng phải vậy sao, vừa rồi Hoa không những dàn xếp tiếng gầm gừ giữa hai con hổ mà còn hướng dẫn hai con hổ thành hai con người uống cà phê rung đùi thoải mái.

Quán nằm trên sân thượng một căn nhà mặt tiền gần Hồ Con Rùa, có nước dừa, bia, nhạc và nhất là ba bàn bida lò sưởi ngon lành, chỗ mà Thợ Săn vẫn đôi khi đến. Hắn đã phải xin lỗi Thổ Phỉ để mời anh rời khỏi bãi sửa xe Ký Túc Xá, trên đường đi hắn thấy những ngọn đèn xanh đỏ giao thông giống hệt con mắt cô bé Hoa "điệu". Cô bé là kẻ thứ hai đe dọa được tâm hồn của hắn, cũng may cô tên là... Tóc Quăn.

Thổ Phỉ đốt một điếu thuốc, anh nhả khói làm thành những vòng tròn to nhỏ đồng tâm làm Thợ Săn ngẩn ngơ:

- Mày tên gì?

- Phong.

- Tao tên Vũ, đời gọi tao là Thổ Phỉ.

- Còn trường học biến tôi thành Thợ Săn.

- Nói chuyện mày tao đi Thợ Săn, tao mới hai mươi tuổi.

- Còn tôi... tao... sắp mười tám tuổi.

- Mày thuộc loại con nhà giàu ăn chơi hơn ham học.

- Đừng khích tao, tao đang muốn được tự lập như mày.

Thổ Phỉ bật cười ha ha. Thợ Săn nghe có nỗi buồn lẫn trớn đằng sau tiếng cười. Hắn hỏi dè dặt:

- Tay mày cứng như sắt?

- Do tao cầm kim loại thường xuyên: cuốc, xẻng, mỏ lết, kềm búa...

- Mày muốn giấu tao. Thật ra mày có "nghề".

- "Nghề" hả? Ô, hồi ở cao nguyên, tao có học sơ sơ mấy miếng võ của ông thầy người Thượng... nhưng nó có ích lợi gì đâu?

- Sao lại không, nhờ nó mà mày cứu được một cành mai của...

- Bậy. Hơn nhau ở cái đầu đây nè: chỗ làm ra trí tuệ và nghị lực. Chính nghị lực khiến tao sống được đến bây giờ.

Thợ Săn im lặng. Hắn liếc về phía bàn bida để trống. Có thể dùng sự tài hoa để thắng nghị lực không? Hắn phải thử.

- Mà chơi bida được chứ?

- Được.

- Mà phải nhớ "cơ" tao không xoàng?

- Chẳng hề gì.

4. Chương 03 - Phần 01

Thợ Săn "đề pa" ngay một đường cơ điệu nghệ, hắn chỉ chịu ngừng khi ghi trên bảng mười sáu điểm. Thật đáng tiếc cho hắn, cơ đầu tiên của Thổ Phỉ tới mười bảy điểm. Trong mười bảy điểm của anh, có hai cú "đề trô", ba cú "tứ băng", năm cú "ba băng", một cú "sơn mông", hai cú "cua lê bắt" và bốn cú "a băng". Tuyệt nhiên Thổ Phỉ chỉ toàn chơi bi ròi, nếu anh chủ trương đánh gom bi như Thợ Săn thì kết quả không phải chỉ mười bảy điểm.

Thợ Săn tái mặt. Hắn đặt cây cơ vào cái giá gỗ.

- Thôi nghỉ.

- Sao?

- Tao thua mày cả hai thứ: hút thuốc nhả vòng tròn và chơi bida. Mày chơi từ hồi nào?

- Tao là thằng bụi đời trong xóm Chuồng Ngựa, ở xóm tao, những mơ ước của mày đều bị tụi nhóc thực hiện từ hồi mười một tuổi.

- Hoa... cũng vậy?

- Tao xin lỗi phải nói với mày thế này: nếu là con trai, Hoa đã đi một "cơ" không dưới hai mươi điểm.

- Trời đất.

Thợ Săn ngã người ra chiếc ghế dựa. Hắn rên rỉ:

- Hôm nào tao giới thiệu mày với bạn bè tao, tụi "Tứ Quái Đẳng-Tông".

- Phải Tứ Quái Đẳng-Tông là bốn tướng cướp trong truyện tranh Lucky Lucke không?

- Đúng, tụi nó sẽ phục mày sát đất, mày sẽ làm đại ca tụi nó thay tao...

Thổ Phỉ cười khẩy:

- Mày nói với bốn thằng bạn mày rằng: bản thân Lucky Lucke, một hiệp sĩ bắn nhanh hơn bóng mình, chưa bao giờ làm đổ máu người khác. Trong cuốn truyện mà tao từng gối đầu giường hồi nhỏ này, Lucky Lucke có một đặc điểm là chỉ bắn rơi súng đối thủ, không công tay ai và cũng không giết ai. Khác xa mấy truyện tranh bây giờ nhiều.

Anh ngửa mặt lên trần nhà như... Lucky Lucke:

- Bây giờ con người mất dần lòng nhân ái, họ hãm hại nhau như một thú vui.

Miệng Thợ Săn méo xẹo:

- Mày không học môn đạo đức sao? Tối thiểu cũng còn lý tưởng...

- Chớ lý sự, tao cho rằng "lý tưởng" là "tưởng mình có lý".

Thổ Phỉ dí gót chân xuống điều thuốc đánh rơi.

- Về sửa xe, hết.

Sau đây là những mẫu đối thoại còn trên đường về:

- Vụ tao đặt tên cho Hoa là Tóc Tiên, mày nhớ kín miệng, chớ hở ra trong lớp.

- Nhưng mày phải đồng ý cho tao đổi tên "Tóc Tiên giả" thành Tóc Quăn chứ?

- Đồng ý.

- Tao chưa biết gì về xóm Chuồng Ngựa, về... Tóc Quăn?

- Rồi mày sẽ biết.

- Thí dụ?

- Ba của Hoa đang điều trị bệnh ho lao ở bệnh viện Phạm Ngọc Thạch.

- Trời ơi!

Khái niệm về lúa đối với Tóc Tiên còn rất mơ hồ. "Nó là một thứ cỏ tuyệt đẹp". Cô nói với Con Mèo lúc vừa bước xuống xe buýt tuyến đường Sài Gòn - Bình Chánh. "Nhỏ biết không, hãy nhìn đám mạ xanh mơn mớn kia, tao dám chắc nó mịn hơn bất cứ loại thân thảo nào, êm mượt như nhung". Cô nói với Con Thỏ lúc bước vào khuôn viên Trường nuôi dạy trẻ bụi đời ngoại ô thành phố. "Nhỏ biết không, chỉ vì lúa không biến thành cỏ mà biến thành hạt gạo nên các em bé cứ bụi đời vì đói, các em không thích ăn cây lúa, các em chỉ muốn nằm lăn ra cỏ lúa để vắt tay lên trán mơ mộng mà thôi". Hai cô bé chất vấn Tóc Tiên ngay:

- Vậy chứ hằng ngày mi ăn gì để sống?

- Vậy chứ có ai đồng quan điểm với nhà người không?

- Vậy chứ mình đến đây vì mục đích gì: ủy lạo các em bé hay đi thưởng thức hội họa?

Ba câu hỏi đặt ra tưởng chừng học búa lăm nhưng đụng phải Tóc Tiên thì... dễ ợt. Cặp mắt lơ lửng giữa trời và đất của cô sáng lên, cô lại theo thói quen đưa một ngón tay sượt khê lên môi:

- Này, khe khê nhé, tối thiểu sẽ có một em bé đồng ý với tao, cuộc đời mà cứ một cộng một là hai thì còn gì là phép lạ cơ chứ.

Nhị cô nương lẩn Tam cô nương đều thán phục Nhất cô nương loại "phép lạ đột ngột" này, nó đã xảy ra với Tóc Tiên không phải một lần, không tin thì cứ đi tìm... Thổ Phỉ mà hỏi. Bấy giờ thì cùng nhau vào Trường nuôi dạy trẻ mồ côi miệt Bình Chánh này đi. Thầy Khoa và các bạn đang đợi.

Cu Tí và con Hạnh nắm hai tay Tóc Tiên lôi ra phía sau trường, chỗ mà tụi nhóc tăng gia lao động hàng ngày. Chúng lôi Tóc Tiên băng băng trên những vòng lang không có củ vì thiếu nước và phân bón. Chúng đen thui và trắng bóc. Đen thui vì nắng cháy và trắng bóc vì tâm hồn. Mắt Tóc Tiên cay cay, cô thở hổn hển.

- Tụi em đưa chị đi đâu?

- Đi thăm lúa.

- Tại sao hai em biết chị ưng đi thăm lúa?

- Vì chị là dân thành phố, dân thành phố quen sơn hào hải vị rồi, chưa quen lúa đâu!

- Trời đất, ai dạy em câu nói đầy chất văn học đó hả Hạnh?

- Cuốn truyện Hương rừng Cà Mau hồi má đọc cho em nghe đó chị Tóc Tiên.

- Má còn lên thăm Hạnh không?

- Không, má theo dưỡng nhỏ ra mấy gốc me ban đêm rồi.

- Trời ơi!

- Chị Tóc Tiên ơi, em được dạy học nè.

- Chi đó cu Tí?
- Em còn biết trồng lúa nữa, em làm thật rắn chì lắm nghe.
- Đừng nghe nó chị Tóc Tiên, nó lì lắm.
- Tao mà lì hả mày?
- Thôi đừng cãi nhau nữa, lúa ở sau cái chòi đằng kia phải không?
- Đúng rồi, ra đó nằm chơi thích lắm.
- Chị cảm ơn tụi em.
- Sao chị Tóc Tiên cảm ơn tụi em?
- Vì các em là phép lạ của chị.

Cô buông hai đứa bé ra nằm lăn trên thảm cỏ xanh thở dốc. Cạnh thảm cỏ xanh là lúa, lúa dường như xanh hơn cỏ, xanh hơn luôn cả Tóc Tiên. Cô dự định sẽ bứt hai cọng lúa đem về cho má và cô giáo Nương mỗi người một cọng, nó sẽ là di tích của con hẻm cô Nương.

Sáng nay Tóc Tiên mặc bộ đồ do tự tay mình cắt may Vải màu hồng lấm tấm những nụ hoa trắng muốt. Cô úp mặt xuống cánh đồng, mùi phù sa rạo rực, một cọng lúa cắn vào môi Tóc Tiên, nó lọt vào giữa kẽ răng trắng ngần của cô Hai đứa bé ngấm người chúng yêu thương không chán mắt, chúng đã chầm cô từ lúc Tóc Tiên cầm chiếc cuốc bở xuống nền đất, từ lúc cô cầm viên phấn sửa một nét chữ con Hạnh viết trật trên tấm bảng đen, từ lúc cô lôi cu Tí ra khỏi đám đánh nhau giữa bọn trẻ mồ côi do chia phần không đều. Cô là một tài tử xi-nê dịu dàng của chúng, cô là bà tiên.

Cu Tí và con Hạnh nằm dài hai bên Tóc Tiên. Thằng bé không cha mẹ lưu lạc giang hồ hơn mười năm ga xe lửa Bình Triệu ôm Tóc Tiên nũng nịu:

- Tóc Tiên là sợi tóc cô tiên hả chị?
- Không, nó là một loại dây leo thôi.

Con Hạnh lên tiếng cạnh tranh:

- Em cũng là loại dây leo, em nằm bên cạnh chị nè.
- Ủ, em là bé Hạnh, em không thể nào bắt hạnh mãi được.
- Nhưng thằng cu Tí sẽ bắt hạnh, nó chỉ khoái làm đại ca à!
- "Đại ca"?

Tóc Tiên quay đầu qua lắc vai cu Tí:

- Em là đại ca trường này sao?

Cu Tí cười mắc cỡ, nó sún một cái răng thành ra coi càng bặm trợn và ngộ nghĩnh hơn.

- Dạ, tụi con trai bầu em như vậy, em chưa dám thua thằng nào bao giờ.

Tóc Tiên giật nảy mình, trước mắt cô là hình ảnh anh chàng sửa xe Thổ Phỉ, rồi ai nữa: Thợ Săn, đại ca của Thảo Cầm Viên trường cô đang học.

- Đừng thềm làm đại ca cu Tí.
- Sao vậy chị?
- Vì sẽ có nhiều kẻ thù, nhiều kẻ nịnh bợ, nhiều kẻ đóng kịch với mình để dành vị trí em có.
- Nhưng em cũng biết phân biệt mà, em sẽ chia đồ cứu trợ một cách công bình nè, em sẽ trị đứa nào hỗn láo với các bà sơ nè, em sẽ...

Cu Tí mất hết hào hứng khi Tóc Tiên lặng người đi. "Chia đồ cứu trợ một cách công bình" tội nghiệp cu Tí, cu Tí làm cô nhớ đến một "cu Tí khổng lồ khác có tên Thổ Phỉ", cu Tí ơi, trường mình trồng lúa mà

vẫn chẳng đủ ăn, còn những trường mồ côi khác không làm ra một hạt gạo thì sao. Mắt cô rưng rưng, cô ôm đầu Hạnh nghẹn ngào:

- Em có định bỏ trường không?

- Có.

- Trời ơi!

- Em nghe người lớn ngoài đời nói em bỏ trường chừng ba năm là trở thành... gái, "gái" là gì vậy chị Tóc Tiên?

Tóc Tiên thút thít:

- Chị cũng không biết nữa. Nhưng bây giờ gặp chị, em có còn định bỏ trường không?

- Không.

Đôi má bầu bĩnh màu bánh mật của con Hạnh tròn vọ Tóc Tiên thấy hai lúm đồng tiền rất rõ.

- Nếu chị về Sài Gòn thì sao?

- Thì thằng cu Tí phải thương em, bằng không...

- Cu Tí có thương Hạnh không?

- Không thương, nó còn nhỏ chút, nó lớn hơn chắc... em thương.

- Nó trốn đi em không nhớ à?

Cu Tí cười rất "đại ca":

- Còn lâu, nó đe dọa chị để mà không nhéo đó, nó "mê" em lắm.

Trời đất, Tóc Tiên bật cười. Trong làn nước mắt, cô không nghĩ mình còn có thể cười vui vẻ thế này được.

Hai mái tóc dài xinh đẹp chạy lắt lư ra cánh đồng lúa. Tóc Tiên nhồm người dậy: thì ra Con Mèo và Con Thỏ. Hai cô gái té lăn ra bên cạnh Tóc Tiên. Tiếng Con Thỏ vang lên giữa buổi trưa yên lặng chỉ có gió lồng lộng:

- Chà, nằm mơ mộng với hai nhóc sướng nhỉ. Thợ Săn nhắc mi dữ lắm đó, không hắt hơi gì sao?

Con Thỏ chưa dứt lời thì Con Mèo đã thông báo ngay một tin quan trọng:

- Này Tóc Tiên, nhóm Ngũ Long công chúa chia Loan rẽ Thúy, còn Phù Du và Mười Giờ không ở lại Bình Chánh chiều nay với lớp mình, tụi nó phóng xe Honda về thành phố trước rồi, mày đoán coi chuyện gì vậy?

Chuyện gì vậy? Tóc Tiên chỉ là "bà tiên", không phải là "bà phù thủy" nên làm sao cô đoán được. Lúc thầy Khoa thay mặt toàn bộ giáo viên và học sinh lớp 12 trao bao thư tiền mặt cho Hiệu trưởng Trường nuôi dạy trẻ mồ côi thì Phù Du đã nhấp nhồm không yên rồi. Đến khi Thợ Săn chấm dứt màn thủ tục thăm viếng bằng những phần quà tặng cho các em bé thì Mười Giờ đã không ngừng nhăn nhó. Mỗi lúc thầy Khoa bắt đầu chia từng nhóm trong lớp để sinh hoạt văn nghệ và lao động giúp các em bé thì hai cô gái mới thở ra cái phào. Hai cô triệu tập ngay Con Muỗi, Con Thần Lăn và Ốt Hiểm để mở phiên họp của nhóm Ngũ Long công chúa.

Thần Lăn chắc lưỡi nói trước:

- Phù Du và Mười Giờ chở nhau bằng Honda à?

- Ủ, tụi tao không đi chung xe buýt với trường, tụi tao có việc phải về sớm.

Con Muỗi chích ngay một mũi kim tằm chất độc:

- Gớm, hai cô nương còn bận việc gì hơn là việc đeo bám Thợ Săn.

Phù Du trừng mắt:

- Này, bớt chanh chua nghe Muỗi, chuyện đời tư của tao mà.

Nhưng Ớt Hiểm thì không chanh chua, cô cay như... Ớt:

- Dạo này mày còn rủ Thợ Săn nhảy cặp nữa không?

Mười Giờ bỏ ngay thái độ vô tư của mình:

- Tao đề nghị giờ tay biểu quyết. Ai ghét Thợ Săn thì đưa tay lên.

Năm cô gái im lặng dò xét, nổi ngượng ngập của tuổi mới lớn long lanh trong khóe mắt liều lĩnh. Hơn hai phút. Không một bàn tay nào đưa lên.

Mười Giờ cười khúc khích:

- Tao biết một trăm phần trăm mà, đứa nào cũng thích Thợ Săn hết.

Thần Lăn xuýt xoa:

- Hấn thông minh.

Cô nhớ đến cách giải đáp chớp nhoáng những báo cáo cô đưa hấn hàng tuần.

Con Muỗi bắt đầu giấu muỗi kim tẩm chất độc đi:

- Hấn ga lăng với phụ nữ.

Ớt Hiểm bốt cay rõ ràng:

- Hấn đẹp trai, cao lớn.

Mười Giờ thần nhiên:

- Tao khác ý kiến với tụi bay, tao thấy hấn giàu, biết cách sử dụng đồng tiền.

- Còn tao...

Phù Du cong môi:

- Tao thấy hấn nhảy giỏi, quan trọng hơn nữa là ba má tao rất chịu hấn.

Phù Du đã tiến một bước quá xa, bốn công chúa ngó nhau ngỡ ngác. Quả thật, trong lớp Phù Du có lợi thế hơn hấn các bạn học nữ, cô là con gái duy nhất của một cặp vợ chồng Tổng giám đốc một công ty du lịch lớn, đi học bằng xe hơi đưa rước hoặc Honda tùy nghi, từng lọt vào vòng 32 của cuộc thi hoa hậu thành phố, từng suýt được chọn làm diễn viên điện ảnh trong cuộc tuyển lựa ở khu giải trí Văn Thánh, cô đẹp một cách công khai không giấu giếm. Nhan sắc ngấm bằng mắt chứ không chạm bằng tim.

Nhưng chuyện đó đâu có hề gì đối với Thợ Săn, bốn "công chúa" thừa biết hấn là một ông chủ Thảo Cầm Viên khó tính. Hấn sống bằng ý chí của chính hấn mà không một sự can thiệp từ bên ngoài nào xâm nhập được. Gia đình Phù Du "chịu" Thợ Săn thì có nghĩa lý gì. Vấn đề chính là hấn, một kẻ "đàn ông" mười tám tuổi đến nơi và có một thân thể không thua sút chút nào đối với gia đình Phù Dụ Ba của Thợ Săn là một cán bộ tập kết, hấn phải có cách vượt Trường Sơn của mình theo truyền thống gia đình chứ.

Thần Lăn cảm thấy yên tâm. Cô chắt lưỡi:

- Bây giờ mày muốn cụ thể cái gì?

Phù du tỉnh khô:

- Tao "bắt cóc" Thợ Săn, chiều nay tụi tao có hẹn "over night".

- Cả Mười Giờ cũng vậy?

- Ừ, nó quen với một gã sinh viên Đại Học, gã nhảy rất đẹp.

Con Muỗi và Ớt Hiểm than trời:

- Số phận ba đứa tao?

- Tụi mày ở lại Bình Chánh làm công tác từ thiện đi, còn tao chỉ có thể rung động tình người với chàng Thợ Săn mà thôi.

Phù Du đã sai lầm khi thờ ơ trước điều này, lòng ích kỷ của cô sẽ phải trả một giá rất đắt. Khuôn mặt Mười Giờ tự nhiên cau có, cô lo lắng nhiều hơn là tán đồng. Cô nói như linh tính:

- Tao trong tình thế phải đi chơi với mày nhưng này Phù Du ơi, cái tên của mày không ổn lắm đó: mày sẽ gục trước ánh đèn cho coi.

Thợ Săn đang ôm một đồng tranh lợn nóc nhà Câu lạc bộ tình thương cho Trường mồ côi thì Tứ quái Đăng Tông nhào tới chặn đường. Thằng anh cả thì thầm:

- Mày "hạ" thằng Thổ Phỉ chưa?

Thợ Săn không ngờ mình buông một câu lạ miệng:

- Tao đã gặp được... Lucky Lucke!

Thằng thứ hai trong Tứ quái trợn mắt:

- Trời đất, hấn ra sao?

- Hấn bắn nhanh hơn bóng của mình, cái bóng chưa kịp rút súng thì hấn đã rút trước.

Thằng thứ ba lè lưỡi:

- Hai thằng đàn em mày bị đòn là phải. Sao mày không cần đến tụi tao?

- Cần chi viện cái móc xì, Lucky Lucke không bao giờ làm bị thương một ai, hấn chỉ bắn rơi súng đối phương thôi. Hấn làm bàn tay tao ê ẩm.

Thằng út khoát trá hét lớn:

- Hấn nghĩ gì về tụi tao?

- O, hình như hấn nói: "Tứ quái Đăng-Tông là bốn tên cướp nghĩa khí, họ không bao giờ hòa với Thợ Săn để ăn hiếp một cô gái", tụi mày chưa hiểu sao, hai thằng chạy Dream bị đòn vì giết cảnh mai của Tóc Tiên.

- Quỷ thần ơi!

5. Chương 03 - Phần 02

Ba tiếng "quỷ thần ơi" vừa chấm dứt thì Phù Du xuất hiện. Tứ quái Đăng-Tông biết điều dạt ra để hai đứa nói chuyện, làm gì chúng chẳng biết Phù Du có "tình cảm" với Thợ Săn. Nhưng hãy nhìn đôi mắt của Phù Du kìa, đôi mắt rực lửa vì căm giận, con nhỏ nói gì với Thợ Săn mà tuyệt vọng dữ vậy?

Cô nữ sinh hoa hậu của lớp 12 vùng vằng bỏ đi, con nhỏ vẫy Mười Giờ rồi hai đứa phóng lên xe Honda chạy một mạch. Không thèm xin phép cả thầy Khoa nữa. Tứ quái chỉ còn nước lắc đầu, bốn tên găng tơ học trò bu về phía Thợ Săn:

- Chuyện gì mà Phù Du hận mày quá trốn?

Thợ Săn quăng bó tranh xuống đất:

- Còn chuyện gì nữa, y thị rũ rạo đi dancing ngay chiều nay tại Star Hill.

- Đâu có được, mấy em bé mồ côi đang cần mình mà.

Thợ Săn cười gằn:

- Mà có được tao cũng không đi. Mày biết tại sao không?

Tại sao? Ôi, Tứ quái Đăng-Tông chịu chết. Bốn đứa làm sao biết được rằng trong cái nhìn của ông chủ Thảo Cầm Viên trưa nay có mái "Tóc Quăn tướng tượng" của cô nàng Hoa điệu xóm Chuồng Ngựa bán thuốc lá lẻ đường...

Tóc Tiên về đến hẻm cô Nương vào lúc xế chiều. Trong căn nhà phủ đầy dây leo chỉ có má và cô Nương ngồi trò chuyện. Tội má chưa, má đợi cô như một hòn Vọng... tiểu thư, tóc má dạo này bạc quá nhanh, điều đó làm cô sửng sốt và lo sợ. Cô bá cổ má rồi xòe từ tay ra hai cọng lúa:

- Quà cho má và cô giáo đây.

Tiếng cô Nương âu yếm:

- Con bé đem về toàn là lúa, tôi chỉ thích gạo thôi.

Tiếng của má bào chữa:

- Giống hệt ba nó hồi còn sống, cô thấy không, ổng mê con trâu hơn là cái máy cày.

Giọng của má bắt đầu khàn và yếu, Tóc Tiên không thể nào cười nổi, cô hôn thật lâu vào trán bà:

- Má với cô giáo mỗi người một cọng để ép vào lưu bút đó nghe, má phải tập viết thật nhiều trong một quyển sổ, con nói đúng không cô, nhiều điều bí mật lắm.

Hai người lớn chỉ biết cười bằng khóe mắt chân chim:

- Gớm, bí mật như mấy cọng lúa này à?

- Vâng, hai cọng lúa tượng trưng cho cu Tí và bé Hạnh đó.

Cô bước xuống nhà sau bỏ lại sự ngơ ngác đến khổ sở cho hai người đàn bà đứng tuổi. Việc cần thực hiện ngay là trằm mình vào nước cho thỏa thích, mới xa má một ngày mà nước da đã rám nắng rồi.

Tóc Tiên nằm đồ giấc hơn một tiếng mà vẫn không tài nào ngủ được. 1001 chuyện nhảy nhót trước mắt cô Con Thỏ báo tin Phù Du và Mười Giờ bỏ cả lớp để về Sài Gòn ngang xương nhằm mục đích gì vậy? Con Mèo báo tin gặp thầy Khoa tuần trước đứng một mình ở Lăng Ông Bà Chiểu vào buổi sáng ngày rằm không có tiết dạy nhằm mục đích gì vậy? Á à, chuyện này có thể "điều tra" được rồi; hôm rằm cô Loan cũng không có tiết dạy chính trị, nếu mọi chuyện diễn ra đúng sự sắp xếp của Thượng Đế thì thầy Khoa dám đứng đợi cô Loan chứ chẳng chơi. Không phải vậy sao? Thầy Khoa mò côi vợ còn cô Loan thì chưa có chồng. Chúa ơi, ông Nguyễn Nhược Pháp làm thơ như tiên tri trước:

Em đi trước chàng sau.

Em không dám đi mau.

Sợ chàng chê hấp tấp.

Số gian nan không giàu.

Là có ý đồ dứt đuôi con nòng nọc ấy chứ. Không ai đi xin xăm một cách may rủi đâu nhé. Nay Tóc Tiên, quyển nhật ký của nhà người đầu, ghi chép sự kiện khủng khiếp trên vào ngay.

"Thám tử" Tóc Tiên trở nên sáng suốt lạ thường. Cô với lấy cuốn sổ đặt dưới gối. Rồi đột nhiên cô viết ra thành văn, lần đầu tiên trong đời, cô biết làm thơ kỳ cục như vậy:

Cô giáo em chưa có chồng

Thầy giáo em đến Lăng Ông, đợi gì?

Trông thầy giống một cây... si

Té ra muôn sự chỉ vì... xin xăm!

Xong, bây giờ tới phiên cu Tí và con Hạnh, hai đứa nhóc bụi đời đã tâm sự gì với Tóc Tiên "nó chỉ khoái làm đại ca", "nó mê em lắm". Được rồi, bày đặt "thương nhau lắm cắn nhau đau", chị sẽ "tấn" hai đứa một bài thơ cho mà biết.

Cu Tí vốn làm đại ca

Vô trường bỗng điệu như là thư sinh

Ai làm cu Tí thất kinh?

Chính là nhỏ Hạnh trường mình, hoan hô...

Xong, bây giờ đến phiên ai nữa hỡi Tóc Tiên? Cô nghe mặt mình nóng bừng, chiếc đũa thần phép màu đã gõ xuống, văn chương thơ phú đang trào ra ào ạt, đôi mắt của kẻ nào trong bóng đêm nhìn thẳng vào Tóc Tiên không chớp, đôi mắt buồn buồn, cái nhìn ray rứt, hai bàn tay mười ngón cứ xoắn vào nhau lóng ngóng ở quán sinh tố, hai bàn tay có mùi dầu mỡ, viên pháo đại nổ tung tóe ngày sinh nhật, cái dáng cao lớn của một con gấu mùa đông ngả nghiêng, một tên cô dắc nhảy hàng rào, trời ơi, chính là ông... Thổ Phỉ? Ông cứ tưởng rằng chỉ có mình ông mới biết làm thơ hay sao, ông định tra tấn dụ dỗ các cô gái à, còn lâu, em sẽ cho ông biết thế nào là... thi sĩ?

Ông sinh ra ở xóm Chuồng Ngựa

Nhưng Ngựa của ông biến mất rồi.

Em chỉ thấy Xóm tên gì lãnh nhách.

Chính ông là con ngựa chứng đó thôi.

Ông xưng biệt hiệu là Thổ Phỉ.

Biệt hiệu gì nghe người lương thiện phải giật mình.

Thà ông bỏ hai phụ âm đầu để còn là "Hổ Hỉ".

"Con cộp mà cười" cho có vẻ văn minh.

Ông dám đốt pháo trong ngày sinh nhật.

Khiến má em phải chạy trốn khỏi nhà.

Mai mốt làm sao ông ưu tiên đến nữa.

Người lớn rầu con nít cũng không ưa.

Nhưng mà em nói chuyện này nghe Thổ Phỉ.

Ở trường mồm côi ông đã có học trò.

Học trò ông là đại ca cu Tí.

Gặp một nàng tên Hạnh phải hiền khô!

Xong, bài thơ về Thổ Phỉ chấm dứt. Nhưng Tóc Tiên không can đảm đọc lại, cô nhắm mắt, trái tim đập kỳ cục, đám giờ này, "ổng" đã hắt hơi.

Tuy nhiên còn lâu Thổ Phỉ mới hắt hơi, anh gõ cửa nhà Tóc Tiên đúng lúc cô vừa nhắm mắt. Tiếng của má cô thất thanh:

- Tóc Tiên ơi, có khách.

Tóc Tiên thò đầu ra ngoài cửa sổ. Trời đất linh ứng thật, vừa nhắc đến tên đã thấy mặt người: Thổ Phỉ đang dựng chiếc xe đạp ngồi chéo giò trước nhà.

Má cô chạy lên gác níu tay cô:

- Con xuống coi nó có đem phong pháo nào đến không?

Tóc Tiên chưa kịp xuống thì cái giọng âm ỉ đầy năng lượng của Thổ Phỉ đã vang lên:

- Tóc Tiên ơi, đi... uống nước mía!

Con Mèo cũng có quyền sở tâm sự riêng. Tiếng kêu "meo meo" vang lên trong từng chữ, nhưng móng vuốt của Con Mèo ngọt ngào lắm. Trong ba đẳng nam nhi được Con Mèo chú ý có thể phân loại thành ba thành phần để cô ứng xử khác nhau: tôn thờ, tôn kính và tôn trọng.

Đẳng nam nhi được tôn thờ là... Chúa Giê Su Cô ghi trong nhật ký lúc mới mở đầu niên khóa: "Chúa là một người đàn ông thần tượng, đẹp trai, tóc dài và rất được dân hippy trên thế giới ngưỡng mộ. Chúa sinh

ra bên cạnh súc vật cừu, ngựa, lừa, bò và Ngài chết bên cạnh loài người. Súc vật yêu thương Ngài còn loài người xua đuổi Ngài. Ngài để lại câu nói bất hủ: "Chỉ có trẻ con mới được vào nước Trời". Lạy Chúa, con đã 17 tuổi không còn là trẻ con nữa, con lại mang tên là "Con Mèo" chứ không phải cừu, ngựa, lừa, bò. Chúa có bao giờ chấp nhận một con mèo bước vào Thiên Đàng không?"

Đấng nam nhi những được tôn kính là... Thổ Phỉ. Chúng ta hãy đọc lên nhật ký của cô: "Học kỳ một năm nay mình đạt điểm trung bình các môn khá cao, quan trọng nhất là môn tiếng Anh, mình đã qua mặt được "thông dịch viên" của lớp là con Thần Lăn, có điều đi áp dụng khả năng sinh ngữ với ông ta thật là vô ích, ông ta đã sửa xe đạp cho mình bao nhiêu lần không lấy tiền, chẳng nhớ nổi, hình như một hôm bút rút quá mình nói "How much?", ổng liền cười trừ "No star where". No-Star-Where là cái quái quỷ gì vậy, ổng giải thích "No là không. Star là ngôi sao. Where là ở đâu, ráp lại là "Không sao đâu". Trời đất. Ổng lại nói "Tôi dốt tiếng Anh vô cùng, chỉ rành tiếng Em thôi". Trời đất".

Sự tôn kính... Thổ Phỉ còn xuất hiện ở một đoạn nhật ký khác: "Ngày sinh nhật của Tóc Tiên bắt ngờ mình nhận được một món quà đặc biệt: bài thơ về Con Mèo. Bài thơ ngổ ngáo và thật xúc động, có phải ông làm không Thổ Phỉ? Ông gieo gió với em như thế này có sợ gặt bão của Tóc Tiên không?"

Đấng nam nhi thứ ba được tôn trọng là... anh cả Đăng-Tông. Qua nhật ký của Con Mèo, chúng ta mới biết được tên thật của ông trùm nhóm Tứ Quái: "Vây là hết Tết, có nghĩa là sắp đến mùa hè, sắp chia tay nhau và sắp buồn ghê gớm. Hôm qua tự nhiên Xuân nói: "Mèo nộp đơn thi vô Kinh tế với tôi đi". Mình sửa lưng hấn ngay: "Sao bạn không rủ ba ông thần Tứ Quái gì của bạn mà lại chọn phe liễu yếu đào tơ". Hấn cúi đầu: "Làm bạn với con trai có cảm giác khác, làm bạn với con gái có cảm giác khác, tôi buồn... sủng rồi, thằng Hạ thằng Thu thằng Đông cũng đồng ý sẽ giải tán nhóm cao bồi này vào cuối niên khóa, tụi nó cũng chẳng hơn gì tôi, bởi trong phim: các tướng cướp hoàn lương luôn luôn có ít nhất một cô bạn gái ủng hộ. Mèo chịu ủng hộ tôi không?". Hấn nói nghe mũi lòng khiến chút nữa mình sứt sứt. Mà chưa hết, hấn còn bồi thêm một đòn quyết định: "Mèo nên nhớ, nếu có người... sửa xe đạp rất khá thì cũng có người... rải đinh rất giỏi. Tôi sẽ rải đinh suốt đời dưới gót hài Mèo, nếu... ". Mình hét lên: "Thôi, thôi... để người ta còn suy nghĩ đã". Thật ra mình khỏi cần suy nghĩ, hấn biết mình hay sửa xe chỗ Thổ Phỉ hồi nào vậy, ai theo lẻo, hay chính hấn theo dõi. Tội chưa, theo phát triển logic kẻ theo dõi người khác không nhằm mục đích sinh sự tức thị là... vô sự. Mà vô sự thì làm bạn được quá đi chứ".

Riêng Con Thổ, cô bé tắt ngọn đèn ngủ đầu giường và nhắm mắt ngay lập tức. Nhật ký của cô chỉ vắn vắn vài dòng: "Trường mồ côi Bình Chánh-Thảo Cầm Viên bụi đời thiếu... Thợ Săn, lớp 12-Trường mồ côi tình bạn thiếu... Thổ Phỉ, Cu Tí và bé Hạnh-hai con chim trốn tuyết của văn sĩ Paul Gallico, Con Thổ-loài vật của văn sĩ Andecxen phóng rất... vô tư vào... giấc ngủ".

Vũ trường. Phòng cực lạnh. Nhạc cực êm. Từng cặp thanh thiếu niên nam nữ dụi đầu vào nhau trong tiếng nhạc thông thả của bài Love Story. Cánh cửa phòng bật mở cho một người mới đến. Hấn cao lớn, trẻ trung, đôi mắt sáng rực. Thợ Săn chứ ai vào đó nữa?

Thợ Săn đặt tay lên mặt quày. Hấn quan sát một vòng: mười dãy bàn đã chật người ngồi, phía giữa sàn nhảy là lô nô sinh vật. Các sinh vật tán tỉnh nhau qua cử động của cơ hông, cơ chân, cơ tay, chán ngấy, vậy mà có một thời hấn đem trái tim nước đá của mình đặt lên sàn nhảy nóng hổi đặt cuộc. Nước đá tan ra và Phù Du biến mất.

Mười Giờ đang say sưa với điệu Slow không thể nhìn thấy hấn. Cô bé tin tưởng ở vòng tay của anh chàng sinh viên Đại Học Bách Khoa hơn. Thợ Săn rửa thầm: "Học dở ẹt, nhóm Ngũ Long Công Chúa chỉ được mình Thần Lăn, bốn nhỏ kia tiên học... nhảy, hậu học văn làm sao khá được". Nào, đã có Mười Giờ thì phải có Phù Du, nhỏ "thiên thân" này ở đâu?

Thợ Săn khỏi cần tìm kiếm mất công, một bàn tay chụp vai hấn kéo lại:

- Thì ra mày dẫn xác đến.

Có ít ra là ba bốn giọng nhao nhao chung quanh hấn:

- Thằng đàn anh phản bội.

- Mày bỏ "băng" chạy theo thằng vô sư sửa xe phải không?

- Khử nó theo luật "băng" cho rồi!

Tiếng lao nhao chấm dứt. Thợ Săn quay phắt đầu, chân xuống tấn một cách bản năng. Bốn tên choai choai khuôn mặt búng ra sữa, mái tóc tủa tót như bờm ngựa đối diện hắn. Thợ Săn điểm danh liền: hai thằng đệ tử chạy Dream lấu cá bị đuổi học từ năm ngoái do đem vũ khí vào lớp, đe dọa thầy cô ở một trường "quý tộc" và hai thằng trong "băng Superman". Chưa hết, phía sau lưng chúng là bốn "con nhỏ" xù lông nhím chưa chắc đã học xong cấp 2 đồng đánh với những chiếc váy đầm kim tuyến ngấn ngùn.

Hắn thấy máu chạy rần rật khắp cơ thể:

- Tụi mày muốn gì?

Thằng em chạy Dream nhát như thỏ để lúc chạm trán Thổ Phỉ giờ đây mới có uy làm sao:

- Muốn "làm thịt" đại ca được không?

Thợ Săn nhếch mép lẩm li:

- Tao đã đoán trước chuyện này. Nào. "đồ nghề" tụi mày đâu?

Mấy thằng nhóc chưa kịp có bất cứ hành động gì thì Thợ Săn đã thúc khuỷu tay vào cạnh quỳ lao đến. Hắn xoay đủ một vòng 180 độ, ba tên choai choai rụng xuống như trái mít chín cây: hai cú đá liên hoàn vót ngang, một cạnh bàn tay đưa vào tận gáy thằng thứ ba ngọt xót. Chân vừa chạm đất, ông chủ Thảo Cầm Viên phản xạ bằng cách lộn một vòng lại. Võ sinh đai đen ưu tú của môn phái Teakwondo không cho phép mình được sai lầm: y như rằng thằng thứ tư còn sót trong "băng Superman" đã quơ ngay trước mặt Thợ Săn một đường côn nhị khúc. Giá chót có một cục u trên trán. Thợ Săn thấy mắt mình tối sầm trong một giây, hắn gầm lên một tiếng trợ lực, cú đá lật lưng đối thủ được tung ra, cánh tay hắn như sút theo để khóa chặt chiếc côn nhị khúc. Cái giá phải trả cho "cục u" của Thợ Săn là một tiếng rên đau đớn. Đối thủ cuối cùng bị đo ván thảm hại.

Tất cả diễn biến của cuộc xung đột xảy ra chưa tới một phút. Trận chiến gọn ghẽ trong một phạm vi nhỏ cạnh quỳ. Bàn ghế xung quanh nguyên vẹn. Nhạc discotheque thay thế các điệu nhảy cổ điển đã làm tròn nhiệm vụ của mình. Đa số các cặp nhảy vẫn say sưa trong tiếng trống cuồng nhiệt. Thiên hạ chỉ ngừng đôi chân khi bốn chiếc váy đầm kim tuyến la rú thất thanh chạy về phía cánh cửa ra vào, nơi có trạm bảo vệ. Lại đánh nhau ư? Mặc kệ đám choai choai mới lớn, chuyện xảy ra như cơm bữa ở đây, nhạc discotheque đâu? Đó là vị "cảnh sát" an thần nhất.

Thợ Săn nhổ một bãi nước bọt xuống đất, nơi bốn thằng công tử đang lồm cồm như một mớ giẻ rách. Hắn gỡ cánh tay mềm mại như con rắn đang quấn lấy cổ mình:

- Ủa, Phù du hả?

- O, con thiêu thân của Star Hill đây, Thợ Săn cừ thật.

Hắn nhún vai tỏ vẻ không cần thiết sự khen thưởng vô ích vừa rồi:

- Nãy giờ bò ở đâu?

Một nụ cười đẹp như hoa Đà Lạt nở trên môi Phù Du:

- Du quan sát Thợ Săn từ đầu đến cuối, Du đứng ở góc đó đó...

Thợ Săn cũng chẳng thèm liếc theo cánh tay Phù Du chỉ, hắn lại nhún vai:

- Về!

Phù Du hất đôi mắt kệnh kiêu xuống bốn tên choai choai, cái nhìn của "nữ hoàng" sắc như dao cau làm chúng cúi gằm mặt, cô khoác tay Thợ Săn:

- Đừng hất tay Du ra, Du thích bò. Du thích đàn ông bản lãnh và máu lạnh như vậy.

Hai nhân vật của Thảo Cầm Viên vừa đẩy cánh cửa thì một ông già bảo vệ đeo băng đỏ ở cánh tay chặn lại. Bốn mái tóc xù lông nhím nép bên ông ta khóc thút thít. Thợ Săn ấn chiếc côn nhị khúc vào tay ông bảo vệ:

- Chú cầm lấy làm tang chứng.

Phù du lục ngay trong túi xách một gói 555 còn nguyên nhét vào tay còn lại của ông ta, cô rít trong kẽ răng:

- Bố nhớ con bé này chứ, quà của bố đây!

Cô kéo Thợ Săn ra bãi giữ xe: hai chiếc Cup lộng lẫy còn nguyên vẹn. Ông già vẫn thập thò đi theo chưa hiểu gì hết.

- Này bố già, bố nhớ Công ty du lịch Hoàn Cầu không? Ba con làm "sếp" đấy.

À, giờ thì đã hiểu, ông ta quay lại bốn cô bé lẻo đẻo:

- Khóc lóc cái gì, con ông cháu cha với nhau cả mà. Ăn no rồi rùng mỡ cả đám rồi còn bày đặt đánh nhau. Tôi không có trách nhiệm...

Quán nước mía không xa hẻm cô Nương bao nhiêu. Chiếc xe đạp cọc cạch dựng bất chấp ở cột đèn. Trong quán chỉ có sáu nhân vật: bốn người lớn và hai người chưa lớn lắm. Bốn người lớn thì chắc có vấn đề của họ, riêng hai người chưa lớn lắm có vẻ bí mật hơn.

Tóc Tiên uống nước mía từng ngụm trong chiếc muỗng. Cô nói trước:

- Ông không biết em mới đi Bình Chánh về sao?

- Thật tình không biết.

- Chiếc xe đạp ông mượn của ai vậy?

- Của... của "Tóc Tiên" đó, à à quên... của em gái kết nghĩa trong xóm.

- Cô bé bán thuốc lá có cái răng khềnh chứ gì, em biết quá.

- Tóc Tiên nghĩ gì về cô ấy?

- Đẹp, hấp dẫn, nhân vật chính của phim "Sa mạc Sahara huyền bí".

- Chỉ có vậy thôi sao?

- Không lẽ em phải hát bài "Cô láng giềng ơi"?

6. Chương 04 - Phần 01

Mặt Tóc Tiên nhẵn nhụi như khỉ nhưng Thỏ Phỉ thấy tươi tắn lạ lùng. Lần đầu tiên, cô ấy nhăn vì một viên pháo đại, còn lần này tề nhị hơn: vì một thiếu nữ hàng xóm của anh. Bây giờ mà có phải chiến đấu với một trăm cái cối xay gió, chàng hiệp sĩ Donquichotte trong anh cũng sẵn sàng nhào đến để bảo vệ cô bé thơ ngây đang ngồi trước mặt. Hôm qua, lúc vừa vá xong một chiếc xe cho khách đi đường, tự nhiên anh hốt hoảng thực sự, anh đẩy kín hộp keo lại và dọn dẹp đồ nghề. Nhỏ Hoa ngạc nhiên thấy rõ: "Sao đẹp sớm vậy ông Phỉ?" "Ồ ờ... để dành keo dán chỗ vỡ của một con búp bê". Nhỏ Hoa ngớ ra, làm sao con bé hiểu được có một bài hát đáng cảnh giác: "Em như con búp bê bằng nhựa, một thứ búp bê thật xinh xắn...".

Tóc Tiên đặt trên bàn nước một cuốn sổ nhỏ, trong cuốn sổ có một cây viết bic. Mặc kệ Thỏ Phỉ ngơ ngẩn, cô hạ giọng:

- Em muốn biết được tâm tư ông.

- Bằng cách ghi chép vào cuốn sổ này à?

- Chứ sao, chúng ta sẽ tổ chức một cuộc bút đàm.

- Trò chuyện trên giấy?

- Đúng vậy, lời nói có thể theo gió bay đi nhưng chữ nghĩa thì ngược lại.

- Ai dạy em trò chơi "bút sa gà chết" này?

- Chính em tự nghĩ ra cách đây nửa tiếng, thôi mình bắt đầu nghe...

Và Tóc Tiên bắt đầu thật, cô trở tài bằng một bài thơ ngắn mới để sợ:

"Ông suốt đời không sắm nổi xe đạp.

Làm sao đi bộ lên Đại Học nổi bây giờ?

Thời buổi bây giờ người ta đậu Trạng nguyên bằng xe Cub

Không lẽ ông trở thành một ông Tú làm thử"

Thổ Phỉ nhận lại cuốn sổ trên tay Tóc Tiên mà hết hồn. Trời ạ, "nàng" thông minh đến mức độ đó sao, chỉ mới cách đây nửa tiếng theo lời "nàng". Thượng đế đã ban ân huệ cho nàng cạnh tranh với nghề nghiệp của anh một cách ngon lành, thậm chí điều luyện nữa là khác. Nhưng... đừng hòng, làm... thi sĩ đâu phải giỡn chơi, phải lên tận Daknông chứ không phải ý y ba mở kiến thức học đường là đủ. Thổ Phỉ trả đũa ngay:

"Người xưa nói: Tài tử đa cùng phú.

Càng tài hoa càng lận đận vì nghèo.

Còn anh thì... Thổ Phỉ đa năng chứ.

Lúc hết tiền ghé lại hẻm... đây leo!"

Xong, Thổ Phỉ rung đùi định chờ sự ngưỡng mộ của Tóc Tiên, tuy nhiên anh chợt nên tưởng bỏ:

"Nếu ở trên đời còn nhiều bất công như vậy

Người giàu cứ giàu hơn, kẻ khổ cứ khổ hoài

Thì thái độ của ông thật là đáng trách

Không có em thì ông sẽ ghé ai?

Em tiếc không làm được như Bà Trưng, Bà Triệu

Sóng dữ đạp lên, chém cá tròng Kinh

Em chỉ là một con búp bê nhỏ xíu

Chưa đủ phép màu nên mới chịu làm thính...?"

Lạy Chúa, "nàng" chưa đủ phép màu nên mới chịu làm thính để khiêm tốn làm cô Tóc Tiên thùy mị, vái trời từ nay đến khi anh chết, "nàng" không bao giờ có được phép màu. Thổ Phỉ thấy hứng chưa từng thấy, giọt nước đầy đã làm tràn miệng lỵ Anh viết ào ạt:

"Hôm sửa xe em lần đầu

Vá luôn cả kiếp tôi cầu nguyện luôn

Đời tôi như nước trong mương

Chảy ra hè phố làm buồn ngã tư

May trời cho gặp tiểu thư

Trái tim du đãng ngắt ngư mới kỳ

Một mai Chúa mở khoa thi

Nếu tôi có rớt chỉ vì ngó em

Cuộc đời như tấm bảng đen

Em là viên phấn trắng mềm lòng tôi".

- Ông là một con đĩa!

Tóc Tiên hết ý kiến, cô đến phải đầu hàng sự lém lỉnh của anh chàng sửa xe này mất. Cô nói:

- Thôi, nghỉ trò chơi bút đàm đi, ông bắt chước Nguyễn Bính hồi nào vậy?

Anh chàng sửa xe không thèm trả lời, ai có thể cản được cơn hứng thú của hắn nữa. Đối với Thổ Phỉ, lúc này chỉ còn cuốn sổ tay, anh tiếp tục thả linh hồn mình xuống những trang giấy trắng:

"Ngày tết thì anh nhớ Mai,

Sau tết anh biết nhớ ai bây giờ?

Hôm nay nhớ đại một cô,

Cho ông Nguyễn Bính ghen hờn mới thôi".

Trời đất, Tóc Tiên la lên:

- Ông làm hư cuốn sổ của em.

- Không hư.

- Ông quên câu nói của Pascal rồi.

- Lão ta nói gì?

- "Con người chỉ là một cây lau cây sậy, nhưng lại là một cây lau cây sậy biết suy nghĩ".

- Thì tôi viết ra đây... suy nghĩ.

- Ông tưởng vậy là suy nghĩ chân chính sao?

- Không lẽ em cho tôi là bất chính?

Tóc Tiên cầm lấy cây viết Bic. Cô kết thúc gọn ghẽ:

"Ông Pascal không muốn con người giống như lau sậy

Lau sậy quanh năm chỉ biết có cánh đồng

Còn ông: biển cả, núi non gì cũng quây

Ông có dám giao kèo thi đấu với em không?"

Thế là... cụt hứng. Đến phiên Thổ Phỉ chọn biện pháp đầu hàng, anh cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô:

- Tôi đồng ý. Chẳng những chúng ta cùng tốt nghiệp cấp ba trước mùa hè này mà còn phải thi đấu Đại Học nữa.

- Nhưng... Ông bỏ tình yêu em ra.

- Tóc Tiên biết ông Goochốp bắt tay ông Bush kiểu nào không?

- O... em không biết.

- Họ cụng đầu nhau kia đấy, mình chọn kiểu này là phong kiến lắm rồi.

- Chúa ơi, đồ... Phỉ!

- Đồ... Thợ Săn!

Phù du phản ứng hét lên khi Thợ Săn hất tay cô, phóng lên chiếc Cub rất sỗ sàng không thèm liếc ngược nửa con mắt. Cô bé nhanh nhẹn tước ngay chiếc chìa khóa xe của hắn và cười trừ.

- Khổ sở đi tìm nhau mà bỏ về đơn giản vậy sao?

- Ai nói tôi đi tìm bồ?

- Chính đôi chân của bồ nói, chứ ai hót hải vào Star Hill tối nay.

- Ủ, thì sao?

- Thì mình thay đổi tiết mục khác. Du chán về nhà lắm rồi.

Thợ Săn chưng hửng, thực ra hắn đến đây vì mục đích khác hẳn:

- Tôi thấy bồ đạo này tinh thần sa sút ghê gớm.

Phù Du tỉnh bơ:

- Tình trạng gia đình Du không phù hợp với việc học hành.

- Cho nên bồ mới dám hỗn với thầy Khoa chứ gì?

- Bỏ về Sài Gòn không phải là hỗn. Đó là thái độ tự trọng.

- Đúng là "Sự tráo trở của phương pháp".

- Đừng đem cuốn tiểu thuyết bán lẻ đường ra hù dọa Du uống công.

Thợ Săn nhảy xuống xe, hần từ bỏ ngay ý định chia tay, khuôn mặt hần hầm hầm:

- Bồ điên đến nơi rồi. Tại sao Tóc Tiên, Mèo, Thỏ và ba nhỏ Ngũ Long vui vẻ ở lại với lớp để hoạt động xã hội, còn bồ với Mười Giờ...

- À ra thế, Thợ Săn định đổi không khí qua làm cận vệ cho nhóm Tam Cô Nương phải không?

Thợ Săn điên tiết:

- Chẳng nhóm nữ quái nào áp đặt được tôi hết, tôi chỉ làm nhiệm vụ giữ trật tự lớp học.

Phù Du lẳng lặng đưa chiếc chìa khóa cho Thợ Săn, cô đưa hai tay lên trời:

- Thật thất vọng, cuối cùng kẻ đáng tin cậy nhất lại đáng đề phòng nhất. Bồ muốn tôi một lần nữa phải tự giải quyết đời mình sao?

Mắt Thợ Săn đột ngột hiện lên hình ảnh lạnh lùng của những viên thuốc ký ninh trong chiếc cặp của Phù Du, những viên thuốc chỉ chờ cơ hội là lọt thỏm vào đôi môi xinh đẹp chán chường kia, hần sức nhớ đến bản báo cáo đáng sợ của Thần Lăn:

- Phù Du không thể nào muốn làm gì thì làm, tuổi trẻ chúng ta phải có lối thoát...

- Tuổi trẻ, lối thoát?

Phù Du cười như muốn sặc:

- Lối thoát ở đâu?

- Quán nước!

Thợ Săn khoát tay ra dấu, hai chiếc Cub lẳng lẽ rờ máy. Phía trước mặt đầy bóng tối: đường Đinh Tiên Hoàng mười một giờ đêm dù sao vẫn còn một quán nước mía, tất nhiên không phải quán nước mía mà Tóc Tiên và Thỏ Phỉ vừa ngồi.

- Du thích uống không có đá.

- Được rồi, chủ quán làm ơn cho tụi này một ly không bỏ đá.

Nước da Phù Du trắng bệch một cách bệnh hoạn, không phải vì lớp phấn cô đánh hờ hững trên má hay vì ngọn đèn đêm khá liêu trai mà chính là vì cô cực kỳ bồn chồn. Phải chăng đó là dự báo của một điềm gở, cô gái nhìn thẳng vào đôi mắt Thợ Săn.

- Công ty của ba Du vừa bị Nhà nước thanh tra tuần qua.

- Cái gì sẽ đến phải đến.

- Sao?

- Ba của tôi đã nói trước chuyện này.

- Ông già mà lại đi tâm sự với thằng con nghịch tử, bồ đừng đùa.

- Không đùa đâu, tôi với ba tôi như hai người bạn.

- Cũng hút thuốc, đi đánh bi da với nhau nữa chắc?

- Chứ sao, nếu ông rảnh, có điều...

- Gì hả Thợ Săn?

Thợ Săn mở miệng thật khó khăn, hắn thấy quai hàm cứng ngắc:

- Ba tôi nằm trong phái đoàn thanh tra cái Công ty du lịch của ba Phù Du.

- Trời ơi!

- Đừng than trời, bỏ không bao giờ tin tưởng thần quyền mà.

-...

- Sự thua lỗ của Công ty không chỉ dừng lại ở chuyện huy động vốn...

- Hãy tiếp tục kể thêm: những bà vợ nhỏ của ba tôi...

Phù Du gục đầu xuống bàn, tuy nhiên cô ngẩng lên nhanh chóng:

- Đổi chuyện khác đi, bỏ nên nói về tội mình, người lớn cực kỳ đáng ghét.

Thợ Săn rùng mình trong một giây, điều hắn đã từng khuyên Thần Lăn an ủi Phù Du được hắn phát ngôn bất ngờ:

- Bỏ không thương má sao?

- Bả là chuyên gia đánh tứ sắc.

Thợ Săn không chờ đợi ở câu nói đó, rằng hắn muốn biết thái độ của cô thế nào trước ông chồng có trong tay một tá bồ bịch, rằng hắn muốn biết thái độ cô thế nào trước người mẹ bất hạnh trong đồng của cải vô nghĩa kia. Cô đã làm hắn tê tái: Phù Du không cần một chút tình cảm với hai kẻ sinh ra mình, cô trả lời lạnh tanh. Này nhé, nếu cần thiết thì cô sẵn sàng bỏ ra 50 ngàn đồng cho một xuất khiêu vũ, 20 ngàn đồng cho một bộ phim ma quái có đồ nguội và trái cây ướp lạnh kèm theo, từng đồng ô mai xí muội làm phần thưởng cho những cái tên ghép đôi trong lớp được viết to tướng trên bảng giờ đến trường, sự phá phách của kẻ đứng đầu nhóm Ngũ Long Công Chúa tuyệt vọng như vậy.

- Tôi có cảm tưởng bỏ 71 tuổi hơn là 17 tuổi. Chừng chạc già nua đến phát sợ.

- Ai? Du hay bỏ? Tội mình đều mang tiếng là con cái ông lớn bà lớn mà làm gì có thơ phú hoặc thơ mộng gì ở đây hở Thợ Săn, cái gì liên quan đến thơ đều là thứ tiền bạc không xài được.

Phù Du hỏi một câu quyết định:

- Cái chết nào được đánh giá cao nhất?

Thợ Săn làm một hơi cạn sạch ly nước mía, hắn muốn biến mất ngay lập tức, cái răng khểnh và mái tóc không được... quần của "Hoa điệu" đang chập chờn.

- Đừng nói bậy Phù Du.

Mắt Phù Du rực lửa:

- Chỉ có cái chết của Juliette tuyệt vời nhất. Bỏ tưởng mình định tự tử chứ gì, còn lâu, đêm nay Juliette Phù Du sẽ đi cùng Roméo Thợ Săn suốt đêm.

"Suốt đêm?" Thợ Săn đứng bật dậy, hắn vẫy tay gọi chủ quán:

- Tính tiền gấp.

Móc hết tiền bạc trong túi nhét vội vào tay người đàn ông trung niên đang há hốc miệng, hắn đá tung chồng xe: Phù Du đứng dậy theo, cô nói như kẻ mộng du:

- Lên... nhà hàng nổi "năm sao" nghe...

- Lên "con khỉ mốc", tôi phải về ôn bài, bỏ điên thật rồi.

Cái dáng cao lớn của Thợ Săn cùng chiếc xe khuất chớp nhoáng sau khúc cua quẹo trái. Phù Du buông thõng hai tay như con thiêu thân bị tước đoạt ánh sáng. Mặc kệ chiếc Cub nữ hoàng đổ ầm xuống đường, mặc kệ Ông chủ quán chưa rành rồi câu chuyện không ngớt nguyên rửa gã thanh niên trẻ tuổi. Phù Du khóc òa, cô khóc thản nhiên như đề nghị "impossible" của mình.

Định mệnh. Tiếng xe máy ở đâu nổ rền vang quanh cô hoa hậu cô đơn lớp 12. Quán nước mía đón một lúc hai mươi xe gắn máy đời mới đủ loại. Tại Phù Du ù đi, cô nghe loáng thoáng tiếng người gọi:

- Phù Du, Phù Du... Mà sao vậy?

Tiếng nói quen kinh khủng. Phù Du mở mắt ra, cô lấy lại bản lãnh nhanh chóng:

- Ủa... Mười Giờ hả?

Con thú xinh đẹp thứ hai trong nhóm Ngũ Long Công Chúa đang ngồi sau chiếc Dream của anh chàng sinh viên Bách Khoa tình tứ như xine Tiếng máy xe gầm gừ làm Phù Du kích thích, cô quay đầu điểm danh đám choai choai đang quây vòng tròn đội mình, bằng đua xe "Play Students" nổi tiếng thành phố này, mỗi tên công tử đều có một "em bé" tiểu thư đeo dính. Phù Du nghiêm sắc mặt, cô nói như truyền lệnh:

- Tôi nhập cuộc được không?

Đám con trai huyết sáo muốn bể quán:

- Hoan hô người đẹp!

- Phù Du muôn năm!

Phù Du cong môi tặng chủ quán một cái hôn gió, cô hát đầu về phía Mười Giờ:

- Nhảy nhót xong là đổi tiết mục này sao?

- Ô... mà Thợ Săn đâu?

- Thợ Săn hả? Hắn là một tên... lại cái.

- Trời đất.

Hơn hai mươi chiếc xe gắn máy đời mới chồm lên xả hết tốc lực trên con đường vắng ngắt. Gió xé như dao cắt, dèm hấp dẫn và rùng rợn, những ánh đèn ngã tư xanh đỏ chạy ngược vào mắt bằng "Play Students" đầy khiêu khích, tiếng còi cảnh sát nhỏ như tiếng dế mèn kêu. Phía sau là "em", phía trước là... không có gì hết.

Ngay khúc quanh Võ thị Sáu - Nguyễn Thị Minh Khai, do không ghìm nổi tay lái. Phù Du bị ép bật vào lề đường, đầu cô bé đập vào gốc cây gần đó, chiếc Cub Nữ hoàng còn ga nên đủ sức bay lên trời và rớt xuống lần nữa vào giữa đoàn đua. Trong sự cố này, luật chơi thật giản dị: thắng nào còn chạy được là... a lê hấp: biến.

Biến cố xảy đến dồn dập trước lúc chuẩn bị thi học kỳ hai ở Thảo Cầm Viên. Phù Du nằm bệnh viện Sài Gòn trong tình trạng mê man liên tiếp một tuần lễ, cuộc phẫu thuật sau cùng cũng không giúp cho cô khôi phục được trí nhớ. "Cô bé xinh đẹp này phải điều trị tối thiểu là sáu tháng". Bác sĩ trưởng khoa kết luận gọn ghẽ như vậy. Còn gia đình Phù Du thì sao?. "Viện kiểm sát nhân dân đề nghị truy tố ông Vương Hoàn Cầu, Tổng giám đốc Công ty du lịch... về tội tham nhũng và hủ hóa theo điều... bộ luật hình sự nước Việt Nam sau khi có kết luận của đoàn thanh tra liên ngành". Báo chí thành phố đã đưa tin lạnh lùng như vậy.

Cùng với tai họa sau cuộc đua xe thảm khốc của Vương Thị Phù Du, cô nữ sinh nổi tiếng thứ hai trong nhóm Ngũ Long Công Chúa là Mười Giờ bị đưa ra Hội Đồng kỷ luật nhà trường vì hai lý do: đạo đức kém và vô kỷ luật. Mười Giờ cười khẩy: "Trong học tập có từ đạo đức kém và vô kỷ luật, còn trong ái tình thì đó là ưu điểm, nó chứng minh nhịp đập của trái tim tự do".

Chưa hết, cô nữ sinh thứ ba trong nhóm Ngũ Long không có cánh để bay khỏi một quyết định trên mặt đất của gia đình: Con Muối bị buộc phải xuất cảnh ngay trong tháng ba này. Hồ sơ đã được phồng vắn từ lâu, mọi thủ tục đều hoàn tất. Sách "Nhị thập tứ hiếu" dạy điều thiêng liêng nhất là phải biết vâng lời cha mẹ. Con Muối ôm mặt khóc ròng.

Nhóm Tam Cô Nương đến bệnh viện Sài Gòn ngày thứ tư lúc chấm dứt tiết dạy Văn. Ba cô bé đứng lóng ngóng trước cửa Phòng hồi sức. Theo lời người y tá trực thì "cô ấy đã trải qua một ca phẫu thuật nghiêm trọng".

Cánh cửa phòng mở ra, người đầu tiên ngồi ở đầu giường Phù Du là bà mẹ của cô và Thợ Săn. Ba cô lí nhí trong cổ họng:

- Dạ, chúng con kính chào bác.

7. Chương 04 - Phần 02

Người đàn bà gật đầu, văng trán bà hơi nhú lại, một bài toán so sánh xuất hiện nhanh chóng: "Ba con bé kia thật kháu khỉnh, chắc là bạn học cùng lớp với Phù Du, nhưng làm sao bằng cô công chúa của mình được, áo dài trắng của con bé nhà này phải được may bằng hàng lụa, nó là hoa khôi mà, đáng tiếc...".

Ngược lại, Con Thỏ ghi nhận phản ứng đầu tiên của mình ngay: "Nếu bỏ hết phần sấp, son môi và thay đôi mắt sắc sảo của bà ta bằng một đôi mắt bồ câu hơn thì đây là mẹ của Tóc Tiên".

Trong khi Con Mèo ngồi xuống mép giường vuốt ve bàn chân xinh và lạnh của người bạn gái bất hạnh thì Tóc Tiên cắm vào bình bông góc bàn một loài hoa tuyệt đẹp: hoa Tóc Tiên đỏ au. Những sợi dây leo thân mảnh như mái tóc học trò này có an ủi phần nào trái tim bất thường của Phù Du không, cô chưa biết, nhưng cô tin rằng "nếu trí nhớ con người được bắt đầu bằng nhân chi sơ, tính bản thiện thì hoa Tóc Tiên là loài hoa tinh khiết, nó sẽ làm thần kinh của Phù Du trở thành những sợi dây leo, trí nhớ cô sẽ có chỗ tựa để mà bám vào khi bình phục".

Mới nghĩ đến đó mà Tóc Tiên đã rơm rớm nước mắt, cô bé liên tưởng ngay đến mẹ của mình, tự nhiên Tóc Tiên sột ruột lạ lòng. Cô bắm tay hai bạn gái ra dấu. Con Thỏ chấm dứt không khí căng thẳng, cô không nỡ nhìn cái đầu đang gục xuống của Thợ Săn.

- Chúng con xin phép bác về.

Lại một cái gật soi mói của người đàn bà, lần này Thợ Săn có ý kiến:

- Cháu cũng về.

Hắn phóng ngay ra hành lang nhanh như chớp làm như sửa soạn chặn đường Tam Cô Nương. Thực ra ông chủ Thảo Cầm Viên hôm nay có khuôn mặt ủ ê hết biết. Bốn nhân vật của chúng ta đi bên nhau hững hờ như những cái bóng. Thợ Săn chịu không nổi:

- Lỗi tại tôi.

Tóc Tiên sững sốt:

- Bạn nói sao?

Hắn ngậm ngùi:

- Chỉ vì tôi từ khước cuộc chơi "over night" với Phù Du nên cô ta trả thù bằng cách gia nhập băng đua xe "Play Students".

- Tại sao lại từ chối, trong khi gia đình bạn với gia đình Phù Du thân mật lắm mà?

Thợ Săn cười như mếu:

- Chuyện thân mật giữa hai người lớn với nhau trong chiến tranh xa lơ xa lắc tôi không cần biết, chỉ vì tôi coi Phù Du không hơn ranh giới một người bạn nhảy. Còn chuyện...

Con Thỏ cảm thấy chiếc chìa khóa vấn đề đang thấp thoáng đâu đây:

- Chuyện tình cảm hai bạn ra sao?

- Làm gì vĩ đại đến thế, bằng chứng là tôi không bao giờ là thằng cha Roméo cả.

Con Mèo trợn mắt:

- Nhỏ Du gọi bạn là Roméo?
- Chứ gì nữa, cô ta muốn nhập vai Juliette như cô đào xi nê Ý.

Con Mèo liếc qua Tóc Tiên, cô xúc động đến run rẩy, liếc qua Con Thỏ, con nhỏ ngẩn ngơ cắn môi, liếc qua Thợ Săn, hần thần thờ đến tê tái. Cô biết mình phải có một kết luận ngay lập tức:

- Vậy là Thợ Săn không có lỗi gì cả, chính Phù Du muốn tự sát như vậy. Bạn nhớ không? Ở đây có bốn yếu tố xảy ra: Thứ nhất, thảm kịch của gia đình Phù Du; thứ hai, sự kháng cự điên cuồng của con bé trước gia đình bằng một loạt trò chơi thời đại: đua xe, nhảy nhót, coi phim hải ngoại... Thứ ba, mối tình phù hợp chất điện ảnh để giải khuây giữa con bé và bạn; thứ tư, những viên thuốc ký ninh đã được chuẩn bị thường xuyên. Nào, bình tĩnh đi Thợ Săn, rõ ràng là Phù Du tự lựa chọn vai diễn cho mình, con bé muốn "thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt" đó mà.

Mặt Thợ Săn tái đi nhưng trái tim của hắn đã đập một cách ổn định. Trời ơi, nhóm Tam Cô Nương phi thường thật, không chỉ một mình Tóc Tiên đâu, hãy nhìn đôi mắt của Con Mèo kia: y thị như một nữ... tiên tri.

Tại quán chè thập cẩm nổi tiếng trên đường Lê Văn Sỹ, Ớt Hiểm cứ đưa tay ngó đồng hồ. Cô là bà chủ nhỏ của cái quán đông nghẹt phe kẹp tóc đến đầm đảo về đề tài ăn uống này. Chè trên đời có một tỉ loại, từ chè hột sen, chè hột me, chè hột gà, chè hột é, chè hột lựu sương sa... đến chè đậu xanh, chè đậu đỏ, chè đậu đen, chè đậu trắng, chè đậu Đà Lạt... đã đủ khiếp vía rồi. Đó là mới điểm qua hai từ "hột" và "đậu", còn vô khối mỹ hiệu khác nữa như chè bột khoai, bột lọt, bột năng, bột sắn... Kể thêm càng điên tiết vì thèm.

Vậy thì Ớt Hiểm cứ ngó đồng hồ để làm gì vậy, cái trung tâm chè của gia đình cô không thu hút được khách hảo ngọt sao?

Thực ra thì chuyện ăn uống không dính dáng ở đây. Cô bé đang chờ cuộc gặp mặt của các thành viên còn lại trong nhóm Ngũ Long Công Chúa. Cuộc gặp mặt được ấn định vào lúc bảy giờ tối bao gồm Ớt Hiểm, Thần Lăn, Muối và Mười Giờ. Bốn cô gái sẽ thảo luận về phương hướng mới của nhóm như thế nào trong những ngày sắp tới. Mục tiêu trước mắt tạm biết vậy.

Thần Lăn đến quán sớm nhất, cô bé dựng chiếc xe đạp mini của mình vào góc nhà và chắc chắn lười. Sau đó thì Mười Giờ chạy Babetta lại cười nói tỉnh bơ, rồi đến phiên Con Muối đi xích lô trễ đúng năm phút. Hỏi sao thì Muối chỉ phớt lờ: "Xe đạp tao bị bể bánh".

- Mời nâng ly.

Ớt Hiểm đưa ly chè thập cẩm ngọt ngào cùng một cách rất nam nhi và lấy muống xúc ngay:

- Ăn cho đã khát rồi tụi bay tha hồ phát biểu!

Bốn công chúa khai thác nhược điểm của con gái cực kỳ nhanh chóng. Ớt Hiểm vẫy tay ra hiệu cho người phụ việc. Bốn ly chè "xịn" khác được đặt khêu gợi trên chiếc bàn phủ khăn trắng muốt ở phòng khách. Chủ nhà lên tiếng trước:

- Mười Giờ nói đi.

Mười Giờ ung dung hơn bao giờ hết:

- Tao nghỉ học.

Ớt Hiểm phản đối:

- Không lẽ mày tự ái vì vụ ra Hội Đồng kỷ luật nhà trường vừa qua?
- Không tự ái tự iếc gì cả, tao chán học.
- Chán?

- O, bởi vì có học cho lắm tao cũng bị thành kiến, rớt kỳ thì tốt nghiệp phổ thông là cái chắc.

- Rồi mày sẽ làm gì?

- Tao sẽ làm thư ký cho một hãng nước ngoài, anh Lâm bồ tao là cháu ông Giám Đốc...

Ốt Hiểm lè lưỡi cay sè:

- Cái anh chàng Bách Khoa của mày uy tín vậy sao, nhưng còn gia đình mày?
- Ba tao rất chịu chơi, ổng nói "con gái học cỡ đó là đủ, có mười mảnh bằng Đại Học như các cô nhân viên của ổng cũng chưa biết rời khỏi biên chế lúc nào".
- Cả chuyện làm cho Việt kiều, ổng cũng đồng ý?
- Chứ sao, ổng nói: "Thời buổi văn minh Tây phương mà". Còn Lâm thì lịch sự hơn nữa, anh nói: "Đây là hãng riêng của Fami, anh sẽ hướng dẫn tao cách sống thích nghi với tập quán ngoại quốc dần dần".

Thần Lăn xuýt xoa bằng một bài ngụ ngôn:

Rồng châu ngoài Huế

Ngựa tể Đồng Nai

Nước sông trong sao cứ đục hoài

Thương người xa xứ lạc loài đến đây!

Mười Giờ quay lại liếc một cái dài sọc:

- Này nhỏ đừng đánh trống lảng, dạo này ảnh hưởng Tóc Tiên dữ, ngâm thơ mùi mẫn chưa, nhưng nghe những gì tao nói đây: chỉ có tụi mình mới "lạc loài" chứ còn người xa xứ hử, xin lỗi, có tiền mua tiên cũng được.

Thần Lăn đâu chịu lép:

- Mua tiên được chứ mua Tóc Tiên khó nghe!
- Cả hai. Mày coi, báo chí đăng tin ông già Phù du sập tiệm mà tao thấy ổng vẫn mỗi ngày ra Tao Đàn đánh tennis với bà nhỏ, đó không phải là sức mạnh đồng tiền sao?

Thần Lăn làm như không nghe thấy, tuy nhiên Ốt Hiểm có vẻ quan tâm ý kiến vừa rồi, cô chỉ còn một thắc mắc:

- Mày không xúc động gì về vụ Phù Du nằm nhà thương à?

Mười Giờ nhún vai:

- Rất là có thừa công chúa, tao đã cảnh cáo trước về cái tên thiêu thân của nó, có điều tất cả thuộc về số mạng. Ngay chiều ghé lại Star Hill, tụi tao đã thưởng thức bộ phim "Ma cây", con Phù Du chịu phim này lắm, mày coi: cuối cùng nó tông xe Cub vào gốc cây đường Nguyễn Thị Minh Khai, mày thấy phim linh ứng chưa, theo tao, con Phù Du chắc chắn bị ma nhập...

Ba cô gái rùng mình. Con Muỗi cảm thấy cái bóng của mình dài hơn mức bình thường. Cô hoảng hốt:

- Cho tao về nhà trước.
- Không được.

Ốt Hiểm trấn an:

- Nhỏ chưa giải thích lý do nghỉ học mà?

Con Muỗi than thở:

- Thì tụi bay đã biết, tao... bị đi theo diện ODP.

Thần Lăn sửa lại cặp kính cận, cô buồn hiu:

- Sao mày không hát bài Quê hương 1001 lần như đã dặn?

Mười Giờ tự nhiên xen vào một câu lãng xẹt:

- 1002 lần cũng bằng thừa, tao biết rành ý đồ Con Muỗi lắm.

Thần Lăn gắt:

- Ý đồ gì?

- Nó muốn "go" nhưng lại sợ mang tiếng là không yêu Tổ quốc nên rút nước mắt... cá sấu chơi đó. Tụi mày coi: chừng một năm sau Con Muỗi về nước được tiếp đón long trọng như Việt kiều yêu nước cho xem.

- Mày hư hỏng quá Mười Giờ à!

Con Muỗi đứng phắt dậy. Cô giận dữ bước ngay ra cửa quán. "Con Ma" tưởng tượng về tai nạn Phù Du biến mất, cô bé dứt khoát hất tay Ốt Hiếm trì kéo:

- Để tao về, vĩnh biệt nhóm Ngũ Long Công Chúa từ hôm nay.

Chiếc xích lô từ bên kia đường hiểu ý trời tới. Trong quán, Thần Lăn cũng đã bước ra theo, trong tay cô là chiếc xe đạp mini màu đỏ. Cô chặc chặc lưỡi:

- Tao tuyên bố giải tán nhóm, đường ai nấy đi.

Ốt Hiếm dậm mạnh chân:

- O...

- O tê ốt sặc Ốt. Theo lý thuyết thì Con Muỗi hút máu người, nhưng hôm nay thì Con Muỗi lại bị mất máu vì Mười Giờ. Tao không thích tình bạn thực dụng quá. Tao...

Thực ra cô muốn nói: "Tao muốn được gây gổ dịu dàng như tình bạn của Mèo, Thỏ, Tóc Tiên" nhưng cô im lặng. Làm sao cô không im lặng cho được khi sáng trong giờ ra chơi, ông chủ Thảo Cầm Viên nhận báo cáo tuần của cô với ba câu hỏi:

1) Hạ định rủ Thần Lăn thi vô Đại Học Tổng hợp. Phải làm sao?

2) Nhóm Ngũ Long Công Chúa củng cố uy tín bằng cách nào?

3) Để gia nhập nhóm Tam Cô Nương, cần những thủ tục gì?

Cũng y hệt như những lần trước, Thợ Săn trả lời thông minh... cực kỳ:

1) Thăng Hạ, anh hai trong Tứ quái Đẳng-Tông âm mưu chuyện đó hả? Vậy thì gặt đầu liền. Thăng Xuân anh Cả Đẳng-Tông cũng vừa "hoàn lương" với Con Mèo kiểu đó.

Mỹ nhân tự cổ như danh tướng

Tứ quái ranh không ngán thánh hiền

Trái lại Thần Lăn làm chúng ớn

Phật Bà có lúc hại Tề Thiên.

- Hiểu chưa?

2) Giải tán nhóm.

3) Thủ tục duy nhất: đổi tên là nhóm Tứ Cô Nương.

Ba ý kiến của Thợ Săn qua sự cố tối nay đã trở nên chính xác. Bốn ly chè thập cẩm lạnh tanh.

Chiếc Cub đời mới dừng tại điểm sửa xe trước Ký Túc Xá. Cô nàng Hoa điệu tự "Tóc Quăn" bay lên trời, ở dưới đất chỉ có một mình Thổ Phỉ ngồi đắm chiêu. Đôi mắt anh xa vắng hơn bao giờ hết.

Thợ Săn cảm thấy đã xảy ra chuyện chẳng lành. Hấn nhào tới:

- Phỉ ơi, nhỏ Hoa đâu?

Mặt lăm lì phát sợ, Thổ Phỉ nói nhát gừng:

- Nó... nằm bệnh viện rồi.

Thợ Săn càng hoảng hồn hơn nữa:

- Mày nói đi, cô ấy bị gì?

Rõ ràng Thổ Phỉ mới uống rượu xong, anh nhìn Thợ Săn bồn thần như nhìn vào khoảng không:

- Nó không bình hoạn gì cả nhưng phải nằm bệnh viện...

Giọng của anh lạc đi:

- Ba của con bé sắp chết, tao...

Phỉ gục đầu bất lực:

-... Tao không đáng làm đàn ông, tao... nghèo quá!

Mái tóc anh rối bù trong cánh tay Thợ Săn gào trên mái tóc rối bù đó:

- Ba cô ấy nằm phòng nào?

Đại ca xóm Chuồng Ngựa ngược mặt lên:

- Phòng cấp cứu, mày nhớ một điều này nghe Thợ Săn, chớ đến đó nếu... không có tiền.

Chào ba!

- À Phong, con mới đi học về đó hả?

- Thưa ba, con có chuyện muốn nói...

- Chuyện con mất xe Cub chứ gì, tao nghe má mày kể lại.

- Không đơn giản chỉ có vậy, thưa ba...

- Thế nào là không đơn giản? Mày ngồi xuống kia đi.

- Có một câu chuyện cổ tích thời nay bắt đầu từ cô bé bán thuốc lá kiếm từng đồng lời để mua thuốc thang cho cha của mình mỗi ngày...

- Đó đâu phải là cổ tích?

- Phần tiếp theo mới là cổ tích, người cha chỉ có thể sống nếu có một món tiền lớn để cắt bỏ khối u trên lá phổi...

- Làm sao con bé kiếm ra được?

- Theo cha thì cái chết của người cha là chuyện phải xảy đến ư?

- Mày định trắc nghiệm lòng nhân đạo của tao à?

- Con không có ý đó, nhưng con không tin lý thuyết của sự công bình. Người nghèo chẳng bao giờ có dịp nhìn nhận các thành tựu của y học, đơn giản là họ không có tiền.

- Mày đi lạc đề mất, câu chuyện cổ tích tới đâu rồi?

- Tới chỗ của con, thưa ba, con đã bán chiếc xe Cub, con nói dối má là bị mất...

- Chỉ để giúp cái con bé mà mày thích nó?

- Ba nói sai rồi, để giúp một người đàn ông bằng tuổi của ba có đầy đủ những mơ ước không thua bất cứ một ai.

-...

- Ba nghĩ gì về sự dư thừa của gia đình mình?

-...

- Ba nghĩ gì về một người thợ sửa giày dép lương thiện bị lao phổi?

-...

- Con muốn chứng minh một điều là ở trên đời này chuyện cổ tích phải có thật, ở hiền phải gặp lành, ở ác phải bị trừng phạt.
- Này, chiếc đĩa thần cổ tích, tính tình mày dạo này khác lắm...
- Con vẫn vậy.
- Không, mày thay đổi, hay là do "cú sốc" với con Phù Du gì đó?
- Con xin không trả lời.
- Hay là do vụ tao tham gia đoàn thanh tra Công ty du lịch Hoàn Cầu?

8. Chương 05 - Phần 01

Con càng không trả lời.

- Ai có thể thuần hóa mày được. Lại thật!
- Ba tin rằng người có lý tưởng trong cuộc đời này không?
- Cách đây 40 năm tao tin tưởng tuyệt đối.
- Còn bây giờ?
- Bây giờ lý tưởng không phải là nước sơn bên ngoài nữa, vấn đề là gỗ có thật tốt hay không, đừng trách ba chuyện này khi ba có thêm hai tính xấu: cẩn thận và đa nghi Cách đây 40 năm trước ba đẹp trai, chiến đấu giỏi và tin người lớn hơn con bây giờ nhiều. Trong ba đã mất dần dòng máu Nam bồ...
- Nếu con không trách ba thì ba cũng đừng trách con. Con quan niệm lý tưởng là lý tưởng mình... có lý!
- Ai "mớm" cho mày thế?
- Con có một người bạn trai tên là Thổ Phỉ.
- Chà, nghe sắc mùi Lương Sơn Bạc. Còn con bé bán thuốc lá có biệt hiệu gì?
- Thừa ba, Tóc Quăn.
- Quăn với lại chả Quăn, ngay ngày mai mày phải đi học bằng số tiền bán xe còn lại của mày.
- Cám ơn lòng nhân từ của ba, con xin phép... rút.

Xóm Chuồng Ngựa buổi chiều hấp dẫn như một thỏi nam châm. Một cuộc sống thứ hai đầy sinh lực của Sài Gòn sau những mặt tiền hoa lệ của vũ trường, khách sạn, nhà hàng. Thợ Săn nhìn mọi thứ không chán mắt: từ những cây cột xiêu vẹo mà đám nhà giàu quẳng đi một cách không tiếc rẻ chỉ cần lợp thêm một mớ tôn phế phẩm và chục tấm cạc-tông là thành một căn nhà ngon ơ, đến thanh ván bắc ngang cái cầu tiêu công cộng chung cho nam nữ trên sông mang hình thù một cây cầu khỉ. Hắn say sưa cảm giác thanh bình kỳ lạ, nhà Hoa "điệu" ở đâu trong hàng trăm căn nhà lụp xụp chen chúc nhau kiểu này? Nhà Thổ Phỉ nữa? Và hắn: bộ quần áo "mô đen Việt kiều" của ông chủ Thảo Cầm Viên trên chiếc xe đạp ngoại quốc sườn ngang có phung phí quá trước ánh mắt cư dân xóm Chuồng Ngựa hay không?

Thợ Săn không cần hỏi cũng được trả lời liền. Một bàn tay vẫy hắn lại, bàn tay nối liền với một cánh tay đen đúa bắp thịt cuộn cuộn, cánh tay nối liền với một cái cằm bạnh có một vết sẹo dữ tợn như vết chém. Hắn thấy vết chém đó run rẩy:

- Ê Việt kiều, ngừng lại.

Sau gã thanh niên khổng lồ cỡi trần lực lưỡng kia là hai thanh niên hung hãn khác. Chúng chặn muốn bít con hẻm.

Thợ Săn không cách nào phóng xe qua hàng rào người kia được, hắn nhảy xuống nhẹ nhàng, giọng khiêm tốn hơn bao giờ:

- Các anh cho phép tôi đi tìm người quen.

Gã thanh niên đã đưa bàn tay hộ pháp giữ ghi- đông xe đạp hấn:

- Trai hay gái?
- Thưa, con gái, cô ấy tên là Hoa bán thuốc lá trước ký túc xá...
- A...

Hai thanh niên sau lưng gã hét lớn, chúng như muốn sinh sự đến nơi:

- Con nhỏ Hoa "điệu" con chú Mười Charlot mới ở Hồng Bàng về đó Phi, con nhỏ mày "thầm yêu trộm nhớ" đó, "dứt điểm" thằng Việt kiều này cho rồi...

Gã có vết sẹo ở cằm nhanh như chớp chụp cổ áo Thợ Săn, nào ngờ hấn phản ứng còn nhanh hơn mới chết. Hấn ngã đầu ra sau, cườm tay phải chặt mạnh vào bàn tay hộ pháp của Phi, tay trái nhấc tung chiếc xe đạp ngoại lên quay tít một vòng. Tiếng hoan hô âm ỉ khi khoảng cách đã vừa đủ an toàn. Thợ Săn mới yên chí quan sát: trời đất, con nít bu cầu mấy chục đứa, có tiếng cười ròn rã của các cô gái đứng xem hồn nhiên cổ vũ nữa, hấn muốn độn thổ.

Lúc ấy "quái nhơn" xuất hiện. Thổ Phỉ vạch đám đông tiến vào. Anh cụng đầu một cái rầm vào đầu gã khổng lồ mặt thẹo:

- Mày biết đây là ai không Phi?

Phi ôm trán nhăn nhó:

- Tao... tao... đâu biết.

Thổ Phỉ nhổ một bãi nước bọt xuống đất:

- Đồ ngu, bạn tao là Thợ Săn, người cứu mạng chú Mười Charlot bị ho lao suýt chết tháng trước.
- Ủa?

Ba gã thanh niên nhìn nhau tiu nghỉu. Thổ Phỉ vỗ vai Thợ Săn:

- Thôi, mày bắt tay mấy bạn tao trong xóm làm quen đi, thằng sẹo này tên Phi, dân "quyền Anh", bạn nói khổ thời cởi trường tắm mưa, chơi "u" chơi "năm mươi" với tao, còn hai thằng này là đội viên dân phòng trong xóm đó.

Thợ Săn chưng hửng:

- Đội viên dân phòng mà...

Thổ Phỉ cười ha hả:

- Tụi nó giỡn chơi với mày chút mà, thủ tục xóm Chuồng Ngựa sơ đẳng như vậy. Xóm này... hiền lắm.

Thổ Phỉ nhảy tót lên chiếc sườn ngang cho Thợ Săn đạp khỏi đám đông. Tứ hải giai huynh đệ, trước lạ sau quen, chỉ tội nghiệp đám con nít đứng coi có vẻ thất vọng vì mất một cuộc "long tranh hổ đấu".

Qua hai con hẻm ngắn nữa là một bãi đất trống mặt lộ có khoảng chục căn nhà rải rác. Thổ Phỉ la lên:

- Stop, xuống chỗ này.

Anh chỉ tay vào căn nhà duy nhất có bức tường gạch mà mình từng dựa vào chơi guitar mỗi đêm.

- Nhà chú Mười Charlot ở đây, có... Tóc Quăn của mày trong nhà.

Thổ Phỉ nheo nheo mắt và quay lưng đi về phía một căn nhà khác gần đó. Thợ Săn rượt theo.

- Mày định biến đi đâu kỳ vậy?
- Đền nhà ai nấy sáng, tao cũng có... khách... ghé thăm.

Thổ Phỉ đẩy tấm liếp che tạm thay cánh cửa ra vào của căn nhà chấp vá. Gọi là nhà cũng được, gọi là chòi cũng hợp lý không kém. Có điều chính ở đây anh đã sinh ra và chứng kiến cái chết của mẹ mình. Anh rón

rén lại gần bộ ván gỗ, tiếng thở khoan khoái đều đặn của thằng bé ngủ say nghe êm ái như nhạc xuống bè trầm.

Phỉ kéo cây guitar treo trên vách ôm vào lòng, anh dạo một ca khúc nổi tiếng mà mình đã từng chơi sau mười một giờ đêm, lúc đã thu dọn đồ nghề sửa xe và hoàn tất bài vở lớp bổ túc văn hóa: Bài "Trở về mái nhà xưa". Anh chơi lãng tử như một chàng trai du mục đang trên đường xưa bầy cừu về nông trại, thảo nguyên mênh mông cỏ, từng đàn ngựa rừng hí vang bờ sườn non, hai em bé mục đồng trèo lưng trâu vắt vẻo, tiếng khèn môi tình tứ ở khóm miệng lẳng lơ cô gái đứng đầu làng. Trời ơi, chấp chờn thơ mộng Daknông và lieu trai hết biết xóm Chuồng Ngựa. Thổ Phỉ hét theo đàn, giọng anh khàn đi vì xúc động: "Về đây khi mái tóc còn xanh xanh... Ôi, viễn du quay về điêu tàn".

Thằng bé đã thức hồi nào ngồi bó gối nhìn anh, khóe mắt nó hình như rưng rưng lệ. Nó chờ anh kết thúc bài hát. Thổ Phỉ buông guitar thần thờ:

- Nghe lén phải không?

Thằng bé mắc cỡ nhảy xuống ván:

- Mai mốt anh dạy nhạc cho em nghe.

- Em không tính về trường sao?

Im lặng. Hai kẻ mồ côi ngó nhau không chớp mắt. Lần đầu tiên Thổ Phỉ biết được cuốn phim thời niên thiếu của mình qua cái nhìn lì lợm của thằng bé. Tóc Tiên nói nó là đại ca của một trường mồ côi tập trung ở ngoại thành từng "hạ" hết những mảnh hổ bụi đời để giữ chân quản lý việc chia cơm cho mấy trăm đứa nhóc. Có điều thằng bé "hôm nay" tủi thân hơn thằng bé "hôm qua" của anh, "hôm qua" anh vẫn còn có mẹ.

Thổ Phỉ cúi đầu xuống mái tóc vàng hoe vì cháy nắng. Anh đoán thằng bé có biệt danh Cu Tí này chưa tới 15 tuổi.

- Bây giờ thì kể cho anh nghe có thứ tự đầu đuôi đằng hoàng, cuộc phiêu lưu của cu Tí ra sao?

Cu Tí nhịp nhịp chân như người lớn:

- Em trốn khỏi Bình Chánh vì con Hạnh.

- Một đứa con gái?

- Dạ, nó cứ khóc hoài khi thấy trong trường có người thăm nuôi, lúc thì nhớ chị Tóc Tiên, lúc thì nhớ má nó.

- Em định đi tìm chị Tóc Tiên đem về nhốt à?

- Em vượt tường ban đêm nhờ bốn thằng đàn em cõng chông, nhảy xe đồ đi Chợ Lớn, gia nhập băng xe đẩy chợ Bình Tây một tuần để có đủ tiền lên Sài Gòn, anh Phỉ biết không...

- Cái gì?

- Em lùng kiếm hết những gốc me thành phố buổi tối theo lời con Hạnh, nhưng không gặp được má nó, một hôm...

- Sao?

- Đêm đó ở đường Xô Viết Nghệ Tĩnh, em được một chị làm "gái" cho biết: má nhỏ Hạnh đã bị "chiến dịch" hốt một năm nay rồi.

- Trời đất!

- Làm sao em dám về thăm con Hạnh khi "sứ mạng" không thành, mấy ngày sau em định trở về ga xe lửa Bình Triệu giang hồ thì gặp chị Tóc Tiên.

- Gặp ở đâu?

- Dạ, ngoài đường. Chị Tóc Tiên vừa đi học về, áo dài trắng đẹp kinh khủng...

- Em... kể nữa đi?
- Chị ấy nhận ra em trước, rồi...
- Rồi gì nữa?
- Rồi... chị ấy chở em lại chỗ anh làm, hồi sau câu chuyện anh biết mà.
- Anh quên mất.
- Anh xạo, chị Tóc Tiên gửi em cho anh chở về xóm Chuồng Ngựa, chị còn hẹn anh tối nay ghé đây.
- Ở đây thật à?
- Thật, cho nên em mới ngủ thẳng căng chứ.

Hai kẻ mồ côi ôm nhau cười vang. Họ chỉ ngừng cười khi có tiếng hắng giọng ở ngưỡng cửa. Coi, thằng Phi đứng muốn choán hết lối ra vào căn nhà, khuôn mặt gã ngượng nghịu thấy rõ, thì ra anh chàng đang hộ tống cho một cô gái đứng sau lưng, cô gái có phép màu khiến cả hai vị "đại ca" bật dậy:

- Phi hả?
- Chị Tóc Tiên đến.

Để yên cho Tóc Tiên trò chuyện với cu Tí. Thổ Phỉ cặp kè Phi ra bãi đất trống sau nhà. Họ ngồi xuống một khúc cây cổ thụ sần sùi đã bị đốn. Đêm xuống chậm chậm như bài Sérénat của Schubert.

Khi Tóc Tiên rời thằng bé lang bạt ra thì Thổ Phỉ đã ở trước mặt, anh dí mắt xuống cây đàn dưới chân Tóc Tiên mà ngẩn ngơ:

- Anh bạn của ông đâu?
- Đi công chuyện.
- Sao anh ta lại phải làm "cận vệ" cho em?
- Tôi đã dặn nó hồi chiều về sự có mặt của em tối nay. Xóm Chuồng Ngựa phức tạp lắm.
- Anh Phi làm gì vậy Phỉ?
- Bạn tôi phụ trách an ninh và giữ xe cho tiệm phở Tàu Bay bên kia đường cái. Nó vốn... yếu đuối...

Thảo nào hai gò má của Phi luôn luôn đỏ rần, té ra đến lúc này Tóc Tiên mới biết một chân lý "những ông thần húi cua tưởng rằng nam tính nhất lại chính là những kẻ nhẹ dạ nhất". Cô đem thắc mắc này chất vấn luôn:

- Còn ông có nhẹ dạ không?
- Có, thưa cô bé.

Anh chụp lấy cây guitar như chụp một cái phao cứu sinh giữa biển, nhưng còn lâu Tóc Tiên mới cho Thổ Phỉ dạo đàn dễ dàng:

- Ông chỉ cho em cách giải quyết trường hợp Cu Tí?
- Cu Tí sẽ là "nghĩa đệ" của tôi, tôi sẽ truyền nghề sửa xe cho chú bé.
- Còn bé Hạnh thì sao nếu cu Tí không về lại trường?

Thổ Phỉ nói như đinh đóng cột:

- Tôi đã bàn với thằng Phi rồi, mình sẽ bảo lãnh cho bé Hạnh, con bé sẽ có việc làm tại xóm Chuồng Ngựa này, thằng Phi sẽ lo cho nó một chân... bưng phở.

Thượng Đế ạ. Tóc Tiên không ngờ mọi chuyện có thể kết thúc tuyệt diệu như vậy, hạnh phúc được định nghĩa là gì ư? Nếu không là lo cho số phận người khác và lo ngon lành. Thế nhưng hạnh phúc của cô?

- Ông chơi đàn đi, em rất muốn nghe.

- Chưa được.
- Tại sao?
- Phía bên căn nhà tường gạch kia đang có mặt Thợ Săn.
- Trời ơi!
- Nó đến hỏi thăm sức khỏe của ba Hoa diệu, chính Thợ Săn đã bán chiếc Cub cách đây một tháng để lo cho ông ấy...
- Trời ơi!
- Em còn nghi ngờ gì về "cô láng giềng" của tôi nữa không?

-...

Hồi đó, có một lần Tóc Tiên nói với Thần Lăn khi trả lại bịch xí muối cho Thợ Săn: "Hắn nên học cách khiêm tốn, chỉ có khiêm tốn mới làm con trai có nam tính hơn". Hôm nay, hình như hắn đã trở thành "đàn ông" thực rồi. Trong lúc cô còn bối rối thì Thổ Phỉ so dây đàn. Ngược với dự định từ trước, tự nhiên anh hát bài "Dòng sông xanh", âm nhạc cất lên cùng lúc với phép lạ: mưa đầu mùa đã rơi...

Vậy là xong học kỳ hai. Nhóm "Tứ Cô Nương" với sự tham dự của Thần Lăn đã dẫn đầu cả lớp cuối niên khóa. Tóc Tiên giữ khôi nguyên hai môn Văn và Sinh, Mèo số một về Toán, Thổ là một Marie Curie trong môn Lý, còn Thần Lăn kèn cự mã với Mèo để trở thành "thông dịch viên" number one của môn Anh.

Để chúc mừng bốn tiểu thư duyên dáng và khả ái của lớp 12, cô giáo Loan mời tất cả đi ăn chè. Còn quán nào để chọn nữa khi đích thân Ôt Hiếm hướng dẫn phái đoàn về trụ sở của mình: Ngôi nhà mặt tiền lịch thiệp trên đường Lê Văn Sỹ.

Trong phòng khách ấm cúng, giọng cô Loan trầm hẳn đi:

- Đáng tiếc cho Phù Du biết bao, cô không nghĩ là sự việc bi thảm như vậy.

Ôt Hiếm cũng buồn buồn:

- Thưa cô, số phận Mười Giờ còn đáng tiếc hơn, sau khi bỏ học được một tháng, nó đã gặp một tên Don Juan.

Cô Loan biến sắc:

- Em nói gì?
- Một tên Don Juan thừa cô, Mười Giờ đã bị hắn bỏ rơi, cái hăng nước ngoài của gia đình hắn chỉ là một cơ quan giả hiệu, chuyên lợi dụng việc tuyển nhận người...
- Thánh thần ơi, cô không hiểu gì hết.
- Em xin thề với cô và các bạn, em gặp Mười Giờ ngẫu nhiên trong một quán đèn mờ, nó làm tiếp viên ở đó, nhắc đến anh chàng sinh viên tên Lâm nó chỉ biết cắn hận, em...

Ôt Hiếm nghẹn ngào, cô bé sụt sịt:

- Kể từ hôm nhóm Ngũ Long Công Chúa giải tán, em không còn muốn mang tên Ôt Hiếm nữa, em chỉ là một loại ốt... "kiếng" thôi. Cô coi, cuộc đời này hiểm độc hơn nhiều...
- Tội nghiệp Mười Giờ!

Cô Loan khuấy chiếc muỗng vào ly chè trên bàn, trong phòng khách như thiếu dưỡng khí dù chiếc quạt trần đang quay với tốc độ khá nhanh, cô cảm thấy mình phải làm một cái gì đó. Một cái gì đó để Tóc Tiên, Thổ, Mèo, Thần Lăn ngồi trước mặt giữ được sự hồn nhiên chứ không phải đặt tay lên tim như bây giờ. Một cái gì đó để Ôt Hiếm biết tiết kiệm những giọt nước mắt sắp trào ra. Cô nói cực kỳ nhẹ nhàng nhưng nghiêm khắc:

- Lỗi này ở tại thầy cô, cha mẹ và cả chính các em. Theo cô được biết, Thần Lăn và Ôt Hiếm đều có mặt trong buổi chia tay của nhóm Ngũ Long, tại sao hai em không trình bày biên cố này cho cô về thái độ liều

lĩnh bỏ học của Mười Giờ, cô không nói đến sự giáo dục đời sống của gia đình ở đây, các em đều có học, học giỏi và đều đọc không ít sách báo, xem nhiều phim ảnh. Nếu người lớn sống ích kỷ cho họ thì các em cũng phải biết hà khắc với mình chứ, không thể coi chuyện yêu đương như là một trò chơi để giải thoát khỏi bế tắc, chuyện đua đòi ăn diện như một phương tiện đạt mục đích. Chúng ta không phải là phụ nữ Tây phương thừa tiện nghi, lắm tiền bạc, các em lẫn tôi đều nghèo, tay chúng ta trắng và sạch, chúng ta chọn và yêu cái duyên thầm phượng Đông của mình...

9. Chương 05 - Phần 02

Ngừng một chút như sợ mình đi quá xa, cô Loan thở mạnh:

- Có hai điều cần nên đề phòng: đó là đàn ông và sự ngu dốt. Điều trước đã gây cho Mười Giờ thảm họa còn điều sau khiến Phù Du lâm đường. Các em nghĩ sao?

Ngược với không khí im lặng vừa rồi, năm cánh tay đều giơ lên một lượt. Con Thỏ nói trước:

- Em ủng hộ cô, em còn nhớ mãi bài về dân gian mà bố em hay gheo má em mỗi khi ông hứng chí. Em xin đọc để tham khảo:

Xì la xì lầy

Con gái bảy nghề

Ngồi lê là một

Dựa cột là hai

Theo trai là ba

Ăn quà là bốn

Trốn việc là năm

Hay nằm là sáu

Đánh cháu là bảy.

Chúng ta có bốn phận phải xóa bài về trên để bọn con trai biết kính trọng mình.

Con Mèo tiếp liền:

- Em mới tiếp xúc với "đàn ông" bằng một đề nghị "cùng thi vào Đại học Kinh tế sau khi tốt nghiệp phổ thông", em sẽ xem xét lại đề nghị bữa bãi trên.

Thần Lăn được lời như cỏi tắc lòng:

- Em cũng vừa bị nhận một đề nghị tương tự như Mèo nhưng là "cùng thi vào Đại Học Tổng hợp", em suýt nhệ dạ nghe lời một "bác trưởng phụ" xúi giục, chắc chắn em sẽ từ chối.

Ốt Hiểm làm tới luôn:

- Em chưa qua cuộc thí nghiệm ghê gớm này nên mong cô giúp kinh nghiệm thêm.

Riêng Tóc Tiên, cô bé ung dung phát biểu:

- Em tin tưởng vào định mệnh, tất cả mọi thứ xảy ra đều do sự sắp xếp của Thượng Đế, nếu có trách Phù Du thì em sẽ trách cha mẹ cô ấy cũng như nếu có trách Mười Giờ thì em sẽ trách cái quyết định quá đáng của Hội đồng kỷ luật nhà trường, phần em "đàn ông" là một thứ gì thuộc về nam tính, rất cần thiết để cân bằng sự lãng mạn và môi trường sinh thái, với điều kiện phải đầy khát vọng, biết chinh phục và trung thực. Còn "sự ngu dốt" của em ư? Em thấy "hắn" đàn độn hơn chúng ta biết chừng nào.

Cô Loan đưa cái nhìn của một "chính trị gia" về hướng Tóc Tiên:

- Nghĩa là em sẵn sàng đương đầu với tai nạn yêu đương nhắm nhá sao?

Tóc Tiên mím môi:

- Thưa cô, em yếu ớt như một loại dây leo nhưng em hăng tin một cách khỏe mạnh ở "tình bạn cùng nhìn về một hướng".

Cô Loan reo lên sung sướng:

- Cảm ơn Tóc Tiên, cô cũng đã trải qua hơn năm năm chuẩn bị cho một thứ tình bạn như thế...

Trước mười con mắt tròn xoe đen láy vì ngạc nhiên, cô giáo "chính trị" của lớp 12 tuyên bố dũng cảm:

- Hai tuần nữa là đám cưới của thầy Khoa và cô, cô muốn báo tin trước cho các em, tất nhiên là thiệp mời sẽ đến tay từng người, và tất nhiên là sẽ có mặt một ít "đàn ông" nguy hiểm trong lớp nữa.

Sáu lý chè cụng nhau chúc mừng, tai Tóc Tiên tự nhiên ù đi. "Vây là vắng mặt Con Muối trong ngày trọng đại của cô thầy". Chính Tóc Tiên là người bạn học duy nhất lên tận phi trường tiễn gia đình Muối lên đường qua Canada tuần trước, không một ai hay biết, Con Muối muốn như vậy, nó là con bé ngộ nhận cô Loan "macxit" nhất, biết sao bây giờ khi kẻ "vô chính phủ" như nó lại khóc mùi mẫn trên vai Tóc Tiên. Cô đã hát thầm cho Con Muối nghe bài gì kìa? Có phải là: Lên xe tiễn em đi, chưa bao giờ buồn thế...

- Lấy cho anh cái khóa số 8!

Thằng bé nhanh nhẹn lục lạo trong thùng đồ nghề ra được thứ "vũ khí" mà Thổ Phỉ cần tìm. Mới nhập cuộc hơn một tháng mà cu Tí trưởng thành thấy rõ. Mỗi ngày nó mặc cái áo rộng thùng thình của "sư huynh" và chiếc quần jean vá chằng chịt ra địa điểm sửa xe, hai anh em ngửi mùi dầu mỡ cho đến tối thì Thổ Phỉ bắt đầu bàn giao "xưởng cơ khí" cho cu Tí để anh đi học lớp đêm. Chỉ khi anh xong nhiệm vụ "sôi kinh nấu sủ" trở về thì cu Tí mới có thể yên tâm thọ giáo "nghệ thuật gia truyền". Ấy là lúc Thổ Phỉ nắn nốt dây đàn guitar chỉ từng nốt từng "gam" cho thằng bé mồ côi ghi nhớ, anh chịu cu Tí ở chỗ lì và kiên nhẫn. Nó có thể đánh được bài Tiếng xưa bằng nốt sau khi học "gạo" được ít ngày. Sự có mặt của tên "đàn ông mini" này thật đúng lúc, nếu không có nó Thổ Phỉ sẽ cô đơn biết bao, nhỏ Hoa đã nghỉ bán thuốc lá từ hôm Thọ Săn ghé xóm Chuồng Ngựa. Tên "si tình" phá bình này đã kiến nghị chú Mười thôi kiếp "Charlot gà trống nuôi con" bởi hắn đã xin cho cô bé vào học lớp kế toán mà cơ quan ba hắn đang đào tạo tại chỗ để bổ sung nhân sự hành chánh.

Mọi chuyện đang diễn ra như xi nê Bài thơ ngày nào Thổ Phỉ viết tặng cho nhỏ Hoa lúc này đã lọt về tay Thọ Săn. Không hiểu bằng cách gì mà cái thằng học sinh công tử kia lại cũng biết rành bản "Giàn thiên lý đã xa" độc quyền của anh một thời nữa chứ. Hắn hát âm ỉ mà dở. Phải hát thế này mới "áp phê"...

- Thôi cha nội, sửa xe mà còn hát hò nữa. Xong chưa.

- À, xin lỗi...

Thổ Phỉ cụt hứng, anh xoa tay:

- Rồi, mơ mộng chút không được sao?

Giao xe cho khách xong, Thổ Phỉ cặp cổ cu Tí:

- Mua cho anh điều thuốc.

Thằng bé khâm phục nhìn anh nhả ra những vòng tròn, nó có vẻ muốn thử lửa. Thổ Phỉ đi guốc ngay vào trong bụng chú nhóc:

- Cầm hút thuốc dưới mười bảy tuổi. Nào, kể anh nghe chuyện bé Hạnh coi?

Cu Tí giãy nảy:

- Con nhỏ đó bây giờ có "uy" lắm, nó được bà chủ phở Tàu Bay thương nên "chỉnh" em hoài, ghét... nhưng mà...

- Nhưng mà cứ phải "mến" bé Hạnh mới tức.

Cu Tí trở nên nghiêm trang:

- Không phải chuyện của em mà là chuyện của anh. Anh Phỉ ơi...

Một lọn khói tròn tuyệt đẹp thay cho câu trả lời, Thổ Phỉ biết có chuyện gì hệ trọng. Anh chờ đợi.

- Anh biết chuyện này chưa, chị Tóc Tiên đi bán chè ở cái quán trên đường Lê văn Sỹ đó, hôm qua em và con Hạnh đi chơi bắt gặp...

Thổ Phỉ không chờ đợi "ngón đòn" này, anh có thể lãnh một lượt vài chục cú đá hiểm hóc hơn của kẻ thù mà không hề hấn gì nhưng... đây là vết thương xuyên thủng trái tim. Anh bóp chặt cánh tay thẳng bẻ, tiếng cu Tí rên lên khiến anh hoảng sợ. Đôi mắt anh yếu đi đột ngột, có thể khóc được chăng hay là sắp sửa khóc, hình ảnh người đàn bà đôn hậu trong con hẻm cô Nương hiện ra loang loáng, bà không còn sức để tàn tảo với gánh bún riêu nuôi Tóc Tiên ăn học nữa, bà đã xé chiều rồi. Tóc Tiên làm vậy là đúng hay sai? Và anh, anh không thể đổi tên Thổ Phỉ lẽ đường thành Thổ Săn quý tộc được, anh chỉ biết nghẹn lời:

- Anh xin... lỗi, anh... xin lỗi cu Tí!

Tiếng máy xe nổ phành phạch một cách khó chịu bên tai, tiếng nổ của loại xe Suzuki đời cũ bị nghẹt "bô" tức tưởi. Anh có giống chiếc xe gắn máy nhà nghèo này không?

- Coi giùm máy chút anh bạn.

Cu Tí chạy ngay lại phía khách, nhưng Thổ Phỉ đã đứng dậy. Anh phải tỉnh táo trước sự thật.

- Để đó cho anh.

- Ủa... kìa... trời ơi... em đó sao Vũ?

Thì đây, sự thật đã phơi bày tức thì: chủ nhân của chiếc xe bị nghẹt "bô" không ai khác hơn là thầy Khoa, Hiệu phó Trường Bồ túc văn hóa đêm mà Thổ Phỉ từng theo học. Thổ Phỉ ngơ ngàng:

- Thầy Khoa!...

Thầy Khoa cũng ngơ ngàng không kém:

- Thầy không ngờ...

Chiếc xe được dựng vội vã, hai thầy trò ngồi bệt xuống thềm xi măng, chỉ tội cu Tí há hốc miệng sững sờ vì liên tục không hiểu gì cả.

Thầy Khoa nói như phân bua:

- Mọi thứ đều có thể xảy ra trên đời tuy nhiên thầy vẫn không ngờ trước điều này, Vũ ơi, em là học sinh giỏi nhất trường, điểm cả hai học kỳ của em phải nói là đáng phục, bản thân thầy đây cũng phải mở lớp học đêm kiếm sống trong khi ban ngày còn phải làm chủ nhiệm một lớp 12 và dạy thêm tiết ở vài trường cấp 3 nữa. Biết làm sao hả Vũ, thôi, bỏ xe đó, đi uống cà phê với thầy... thầy... có chuyện muốn nói...

Hai thầy trò bước vào một quán nước bên kia đường. Tại quán, Thổ Phỉ nhận được một "kỳ công" của người Hiệu phó độc thân hơn năm năm "Thiếp cưới của thầy Khoa và cô Loan giờ... ngày... tháng... năm..."

Anh vuốt mặt nhìn lên tàn mẹ Tiếng kêu của bầy ve rền rĩ. Nghỉ hè rồi, xa nhau rồi hồi mái trường đêm yêu dấu, hỡi:

Cô bán chè tài tử Tóc Tiên ơi.

Cô biết không tôi hảo ngọt rồi.

Vái trời cô cùng đi đám cưới.

Nhưng đó là tôi tưởng tượng thôi?

Tứ quái Đẳng-Tông đến dự đám cưới sớm nhất. Bốn tên "tướng cướp ngày thơ" đương nhiên ngồi ở bàn trong cùng gần sâu khấu, nhà riêng của thầy Khoa hẹp và dài, những người ngồi bàn ngoài cửa không thể thấy những người ngồi bên trong. Giữa hai dãy bàn là một lối đi hẹp dành cho hơn mười cô gái phục vụ đi qua lại và hai chuyên viên quay video hoạt động dịch vụ. Cũng như mọi đám cưới khác trên trần gian lý kỳ này, phía trước cửa nhà thầy Khoa có những chiếc lá dừa uốn cong chụm đầu nhau ở tấm bảng cát hai chữ TÂN HÔN rất khéo.

- Đa số là người lớn, bạn bè mình đâu rồi?

Thằng Đông có vẻ thắc mắc, nó luôn luôn thắc mắc, trong truyện Lucky Lucke, thằng Út Đăng-Tông bao giờ cũng thắc mắc nhất.

- Giờ này sao không thấy Thợ Săn đến?

Đến phiên thằng Thu bắn khoăn, trong truyện Lucky Lucke, thằng anh ba Đăng-Tông bao giờ cũng bắn khoăn chứ sao!

- Còn Thần Lăn, "em" tặc lưỡi ở phương trời nào vậy?

- Con Mèo nữa, "nàng" không hề nhớ đến thằng Xuân này sao?

Bây giờ thì lần lượt anh Hai và anh Cả sốt ruột, có điều trong truyện Lucky Lucke thì đáng lẽ thằng Hạ và thằng Xuân không có quyền nói những nói cuối kiểu đó, anh Cả và anh Hai Đăng-Tông thứ thiệt không hề nhắc đến hai chữ "phụ nữ" bao giờ.

Bốn thằng đối diện nhau buồn rười rượi, thằng Út than thở:

- Biết đâu cả đám cùng đến một lúc.

Cái thằng buột miệng vậy mà linh, vừa dứt câu đã thấy bóng Thợ Săn lao vào, hần như ông tướng tiên phong cao lớn xung trận kéo theo một đoàn quân tóc dài. Cô nào cô nấy xinh như mộng. Thử điểm danh coi: Này Ốt Hiếm, này Thỏ, này Mèo, này Thần Lăn... tất cả đều mỗi người mỗi vẻ mười phần vẹn mười rực rỡ như các hoa hậu. Còn Tóc Tiên, cô đi sau cùng, tay dắt theo một tiểu muội nhỏ chút xíu. Bộ đồ đầm hôm sinh nhật biến cô thành nàng lọ lem có trong tay ba hạt dẻ, hạt dẻ thứ tư là bé Hạnh, cô phù phép con bé lam lũ thành một Hạnh búp bê.

Tứ quái tung đủ mọi dấu hiệu cho cả băng ngồi vào bàn. Vừa vặn mười chỗ ngồi. Những dãy bàn khác đều đông đúc người lớn đáng kính. Thợ Săn bữa nay lịch sự như Alain Delon. Hần tạm quên thần tượng Jean Paul Belmondo vài tiếng để bảnh bao trước các người đẹp lớp 12. Không có đám cưới của thầy Khoa thì dễ dàng gì có cuộc hội ngộ mùa hè này. Hần cứ trách Tứ quái:

- Tao đến nhà tụi bay nhưng không gặp, đành phải rủ mấy "chị" đi cho có bạn.

Những ánh mắt sắc như dao cau đồng loạt liếc về phía Thợ Săn nhưng hần khôn ngoan giả bộ tảng lờ. Anh Cả Đăng-Tông kể tai Thợ Săn thì thầm:

- Tụi tao nhậu thịt cầy ở Ông Tạ để bàn về việc chia tay nhau, mỗi thằng thi vô một Trường Đại học thì coi như phải... hoàn lương thôi.

- Thảo nào miệng mày có mùi rượu.

- Tuyệt đối mày không hở môi cho Mèo biết đấy nhé, tao "ngậm miệng" đấy.

Nói là ngậm miệng chứ anh Cả vẫn can đảm nhúng ngón tay vào xô nước đá vẽ ra một dấu hỏi (?) trên bàn to tướng trước mặt con Mèo. Đúng là có men thành liều mạng, thằng anh Hai thấy vậy bắt chước ngay, nó thủ sẵn cái bao thư màu hồng trong túi áo từ kiếp trước nhét đại vào tay Thần Lăn.

Ốt Hiếm và Thỏ nháy mắt hội ý ngay lập tức. Nhị cô nương phát biểu liền:

- Cô Loan đã có chỉ đạo tụi này phải cảnh giác trước mọi đề nghị của "đàn ông". Vì vậy câu trả lời duy nhất ở đây là một dấu chấm than (!). Mạnh ai nấy chọn trường mà thi chứ không rủ rê gì hết.

Trời ạ, bộ mặt của nhị quái xiêu xuống như đưa đám, tụi nó hất hàm ngó Thợ Săn cầu cứu, ông chủ Thảo Cầm Viên chỉ biết lắc đầu:

- Tao thất bại trong vụ "trung gian" này, đã hơn một lần tao giúp đỡ tụi bay rồi nhưng trái tim của Mèo và Thần Lăn bằng thép mới chết.

Vị cứu tinh bất ngờ xuất hiện, Tóc Tiên chỉ cần nói một câu mà trái tim thép của hai cô gái tan thành nước ngay:

- Này, cô Loan chỉ dặn mấy nhỏ thận trọng trước bọn "đàn ông", nhưng Xuân và Hạ mới là con trai mười tám tuổi cơ mà.

Thợ Săn khoái quá vỗ tay ầm ỉ:

- Tóc Tiên nói có lý, chỉ khi nào lấy vợ giống thầy Khoa mới là "đàn ông" nghe!

Đúng lúc đó, pháo nổ rền trên tấm bảng TÂN HÔN. Cô dâu đã được chú rể rước đến.

Thổ Phỉ đến chậm hơn tiếng pháo nửa tiếng, anh còn phải tân trang mình bằng bộ đồ "cầu cạnh" vừa giặt ủi của thằng Phi và chùi rửa sạch sẽ chiếc xe đạp của nhỏ Hoa. Ngoài ra anh còn điên đầu trước một câu hỏi mang tính hình sự của cu Tí:

- Anh Phỉ ơi, con Hạnh chiều nay đi đám cưới với chị Tóc Tiên rồi...

- Lúc mấy giờ?

- Lúc bốn rưỡi chiều, chị ấy lại quán phở Tàu Bay đón nó về nhà làm cái gì đó mờ ám lắm.

Thổ Phỉ giật nảy mình, sao lại bốn giờ ba mươi phút chiều trong khi đúng năm giờ là tiệc cưới của thầy Khoa khai mạc. Không lẽ hai đứa cùng học một ông thầy sao, hay là sự trùng hợp ngẫu nhiên của ngày lành tháng tốt?

Anh ôm nỗi nghi ngờ suốt dọc đường. Lúc Thổ Phỉ đến nơi thì mọi người đã vào tiệc, thiên hạ tấp nập ngồi đứng ngả nghiêng chào hỏi nhau trong căn nhà quá hẹp và dài. Thổ Phỉ không quan sát được gì, trừ tiếng nhạc huyền ảo không cần chiều cao vật lý văng vẳng từ sân khấu. Anh ngồi bàn ngoài cửa, nơi chỉ còn một chỗ trống độc nhất. Ở đó anh tan thành khói vì một chuyện cổ tích vừa được người dẫn dắt chương trình giới thiệu:

- Chúng tôi xin trân trọng với các thầy, cô và quan khách trong buổi tân hôn: em Tóc Tiên, vừa rời khỏi trường chúng ta trong mùa hè này, cô học trò cưng của cô dâu chú rể, từng đoạt huy chương vàng đơn ca các trường phổ thông trung học toàn thành phố, sẽ lên giúp vui tiệc cưới hôm nay với bản hát "Oui devant Dieu"...

Tiếng giới thiệu ngừng một phút rồi lại tiếp tục:

- Ở ngoài cửa có ai là cậu Vũ không? Tôi xin nhắc lại, em Tóc Tiên muốn cậu Vũ ngồi bàn ngoài cửa là người đệm guitar bài hát này.

Thổ Phỉ bật dậy như một cái lò xo nén. "Thầy còn phải làm chủ nhiệm một lớp 12 ban ngày nữa". Đúng rồi, hai đứa cùng học một thầy mà không hay.

Quân tại Tương giang đầu

Thiếp tại Tương giang vĩ.

Tương tư bất tương kiến

Đồng ầm Tương giang thủy.

(Chàng ở đầu sông Tương

Thiếp ở cuối sông Tương.

Cùng uống nước sông Tương

Mà không nhìn thấy nhau.)

Trời ơi, anh gạt phăng những chương ngại choán lối đi hẹp để băng lên sân khấu. Em đã nhìn thấy tôi giữa đám đông xa lạ thế này ư Tóc Tiên?...

Hai chiếc xe đạp đi song song với nhau về hướng xóm Chuồng Ngựa. Còn một ngã tư nữa, đêm đã khuya lắm rồi.

- Đưa bé Hạnh qua đây tôi chở cho?

- Không!
- Làm sao em biết tôi ngồi bàn trước cửa?
- Sao em lại không biết, trái tim em có con mắt.
- Coi chừng tôi đâm xe đạp vào gốc cây vì xúc động.

10. Chương 06 (Hết)

Hồi nãy ông làm em xúc động hơn.

- Lúc đệm đàn à?
- Hai lần - lần thứ nhất ông chạy như một người điên lên sân khấu làm thầy Hiệu trưởng của em suýt té ngã, lần thứ hai ông nhắm mắt lại khi em hát.
- Tôi nhắm mắt để biết rằng "Giàn thiên lý đã xa", còn "Giàn Tóc Tiên" thì...
- Coi chừng em đâm xe đạp vào gốc cây bây giờ.
- Như vậy thì tôi và cu Tí sẽ buồn kinh khủng.
- Thật không?
- Thật, không tin hỏi bé Hạnh coi, ai sẽ múc chè thập cẩm cho anh em tụi này ăn nữa.

Tóc Tiên đạp xe chậm lại, cô hoàn toàn bị bất ngờ. Ai đã tiết lộ cho Thổ Phỉ nguồn tin cô phải bán chè phụ giúp má trong mùa hè này, ai "dễ thương" đến thế kia?

Đột nhiên cô chói mắt, bằng phản xạ tự nhiên cô bóp mạnh thắng, không dưới bốn chiếc xe gắn máy đang bao vây quanh cô Tiếng động cơ êm ru từ trong con hẻm tối băng ra như cổ tình phục kích từ trước.

Thổ Phỉ ở trong tình trạng nguy ngập hơn nhiều, chiếc xe gắn máy thứ năm đâm thẳng vào xe đạp anh với một tốc độ cực lớn. Tóc Tiên thấy vị hiệp sĩ của cô tự nhắc bổng thân thể mình lên, anh lộn hai vòng trên không tuyệt đẹp. Bằng cách đó anh đã loại bỏ được chiếc Yamaha đời mới hỗn xược kia gọn gàng. Chiếc Yamaha kéo luôn chiếc xe đạp không người lái đâm thẳng vào bức tường khô khốc. Gã thanh niên văng khỏi xe như một bộ phận bị tháo rời, hằn rú đau đớn có phần át tiếng rú của chiếc Yamaha bị thương.

Tiếng bé Hạnh la "cướp, cướp" khiến Tóc Tiên bình tĩnh. Đoạn đường không một bóng người, khu vực này lại gần một công viên tối om, nơi tin tức về trật tự xã hội của các báo thường ít khi bỏ qua. Cô nắm thật chặt tay bé Hạnh. Hai chiếc xe gắn máy ngưng gầm gừ, bốn thằng trẻ tuổi mặt cô hồn phóng xuống, chúng dành riêng cho Thổ Phỉ hai chiếc Honda 67 xoáy nòng hỏi thăm sức khỏe.

- Em là ca sĩ học trò Tóc Tiên phải không?
- Con nhỏ "xịn" thế này, tụi Superman "kết" là phải!
- Đêm nay em sẽ là cô dâu của tụi anh.

Bốn thằng tiến lên một lượt, động tác của chúng linh hoạt và sành sỏi không có vẻ gì công tử. Tụi chuyên nghiệp. Mấy tiếng "Superman" chạy qua trí nhớ Tóc Tiên như một cuốn phim. Chúa ơi, hai thằng giết cảnh mai hôm Tết là cái gì của chúng. Khi giữ chặt chiếc váy đầm, cô đã buộc phải dựa lưng vào tường. Sau bức tường dài hàng chục mét là một bãi cỏ nổi liền khu mờ mả hoang vu. Cô cúi rạp lên người bé Hạnh và hét thất thanh:

- Cứu em với Vũ ơi!

"Cứu em với Vũ ơi". Chiếc dưa thần của Thượng Đế đã gõ xuống, Thổ Phỉ có bốn phận phải thi hành. Anh trụ người xuống thấp còn một phần ba thân thể và đột ngột bay cao như ông thần đèn trong truyện cổ Aladin. Những năm luyện tập trên cao nguyên, hai bàn chân anh đã liên tục quay tròn rọc dẫn nước vào ruộng bốn giờ trong một ngày, lúc này hai guồng chân "bốn giờ trong một ngày" cứng như sắt đá xoạc ngang vào bình xăng hai chiếc Honda 67 xoáy nòng đang lao đến.

Không cần biết số phận của bốn thằng phải ngồi trên yên xe, Thổ Phỉ đổi hướng về phía bức tường. Chưa bao giờ trong đời anh phải sử dụng những thế võ thượng du thất truyền nhiều như vậy. Anh dùng chân "cắt kéo" gọn thằng gần nhất, cái cổ tái mét của nó trơ ra trước ánh trăng thượng tuần:

- Mày là đứa đã được tao tha hôm Tết, đồ tồi!

Bãi nước bọt nhỏ chưa kịp rơi xuống đất, Thổ Phỉ đã "gút" xong cái gậy tên thứ hai bằng chính cái đầu khủng khiếp của anh.

- Coi chừng con rắn dưới chân kìa Tóc Tiên!

Hai thằng vạm vỡ mặc áo thun Philippin đang xóc nách hai bên Tóc Tiên hoảng hồn co cẳng lên, động tác giả của Thổ Phỉ đã làm chúng phạm luật nghề nghiệp trong một giây. Chỉ cần một tích tắc thời cơ đó, Thổ Phỉ đã búng hai cạnh bàn chân đưa ót chúng đập vào tường nghe cái "rắc" kèm theo lời xin lỗi cô bé của anh:

- Cho tôi xin lỗi vì ra đòn hơi khiếm nhã.

Trận chiến coi như ngã ngũ. Chín thằng nhãi vừa rên rĩ vừa lồm cồm bò dậy ở những khoảng cách khác nhau. Thổ Phỉ dựng tóc một thằng.

- Tụi mày theo dõi tao với mục đích gì, nói...

Thằng cô hồn nước da không còn một chút thần sắc, nó run bần bật:

- Dạ, da... bằng Superman thuê... thuê tụi em... thanh toán... anh...

- Thằng nào bằng Superman?

Cái cổ tái mét của thằng nhóc vừa lãnh cú đá "cắt kéo" lét gần đó dường như tái hơn:

- Dạ... da... em... tụi em chỉ định... dần mặt anh thôi, chủ... chủ yếu là... là thằng Thợ Săn...

- Thợ Săn?

- Da... Thợ Săn đang bi... bằng Play Students "làm thật" ở... Ở... quán Nghĩa Địa!

Mặt Thổ Phỉ lạnh như tiền, nhưng trong bụng anh có lửa đốt. Anh khoanh tay bình tĩnh ra dấu cho thằng "Superman" lại gần:

- Mày chờ tao đến ngay chỗ đó, còn tụi tập làm côn đồ kia, cút...

Bốn chiếc xe gắn máy mừng rỡ già từ trong vòng trật tự. Coi, đến tiếng máy cũng sợ hãi hung thần cho nên nghe ngọt sớt. Xóc cổ áo thằng nhãi ranh, Thổ Phỉ quay qua chị em Tóc Tiên:

- Bé Hạnh đi xe đạp được chứ?

- Dạ được.

- Vậy em đạp xe của chị Hoa đi cùng với chị Tóc Tiên về xóm Chuông Ngựa, gần đến rồi. Riêng Tóc Tiên, em làm ơn gặp Phi và đội dân phòng phường tức thì. Quán Nghĩa Địa các bạn tôi đều biết, nó là một tụ điểm ăn chơi bất chấp pháp luật...

Lúc Tứ quái Đấng-Tông hí hửng vỗ tay khen ngợi "Lucky Lucke đệm đàn cho Tóc Tiên hay quá, quả danh bất hư truyền" thì Thợ Săn nhận được một tờ giấy xếp vuông vắn do cô hầu bàn đưa cho. Hắn mở ra đọc chăm chú, nội dung đầy đe dọa: "Thưa đại ca, vì là nghỉ hè rồi nên tụi này ít có dịp tiếp cận đại ca được, may mắn làm sao Mười Giờ đang bán cả phê ôm tại quán tụi này cho biết đại ca có mặt trong đám cưới của lão Khoa. Vậy nên nếu còn nghĩ tình xưa và tôn trọng luật chơi, kính mời đại ca đến quán Nghĩa Địa lúc mười giờ bốn mươi lăm phút tối nay để làm một cơ bida giải quyết hết chuyện ân oán. Ký tên: Bổng Superman"

Tan tiệc cưới, Thợ Săn ngó đồng hồ. Không hiểu sao hắn có linh tính rất xấu. Ông chủ Thảo Cầm Viên nín Tứ quái Đấng-Tông lại. Hắn để cho bốn đứa đọc xong bức thư.

- Tụi mày nghĩ sao?

- Không đến là nhục.
- Tao cảm thấy không phải một mình tội Superman.
- Tao cũng cảm thấy mày không nên đến đó có một mình.

Trong quán không một bóng người. Thợ Săn ngó lên mặt quầy, một tấm bảng đen được viết bằng phấn trắng rõ mồn một "Đêm nay quán Nghĩa Địa do băng Play Students mua đứt".

- Lọt bẫy rồi Thợ Săn ơi!

Thằng anh cả Đăng-Tông la lớn, năm đứa đang đứng giữa khu vườn rộng trong khu "Casino 91", phía trước là một dãy bàn bida hấp dẫn.

- Kiểm một cái điện thoại gấp!

Không kịp nữa, tiếng máy xe nổ rền vang bít kín cửa chính và các cửa hông. Tội Play Students tiến vào sau thằng nhãi ranh thứ hai trong băng Superman, tội nó biểu diễn phóng xe lên từng bậc tam cấp và tung chân đá ngược về phía sau đóng sầm các cánh cửa lại.

Giờ mới thấy Thợ Săn nổi tiếng với biệt danh "nước đá", hấn điểm danh không sót một ai: mười lăm đứa đúng tính luôn thằng "chỉ điểm". Hấn liếc mắt qua Tứ quái Đăng-Tông, bốn "tướng cướp" hồn nhiên lạng lẽ gật đầu. Có nghĩa là...

- Sao, thương thuyết kiểu này à?
- Trả thù cho Phù du các chiến hữu ơi!

Một thằng trong băng Play Students hiệu triệu, trời ạ, giọng thằng Lâm, gã sinh viên Bách khoa đều cáng chứ ai, Thợ Săn sôi máu. Hấn chờ gã và sáu đứa nữa xông tới.

Tứ quái Đăng-Tông bị tám thằng trong băng đua xe tách qua khu giải trí. Một đối địch với hai vẫn cân bằng và tương xứng, nếu tội nó không dùng đến côn nhị khúc. Nhưng trời đất, tám thằng đều lăm lăm "côn Lý Tiểu Long" trong tay, anh Cả Đăng-Tông báo động cấp kỳ:

- Chụp mấy cây cơ nhân lên!

Một rừng cơ được xài thả cửa, bài học về nghệ thuật đánh trường côn bốn quái đều thuộc lòng khi học võ Bình Định. Vì thế, bốn chọi tám, nhóm Đăng-Tông vẫn ở thế thượng phong, tuy nhiên bốn quái không thể nào nhúc nhích tiếp viện cho Thợ Săn được...

- Tội mày dám chơi bằng tay không với tao sao?

Thợ Săn bậm chặt môi, hấn hứng nguyên đòn tiên khởi của thằng Lâm vào cằm. Nổ đom đóm mắt. Được rồi ông bạn, chờ Thợ Săn đáp lễ chứ. Thân thủ hấn đột nhiên nhanh như chong chóng, ngộ biến phải từng quyền, đây không phải là một cuộc thi lên huyền đai mà phải đánh ngã một lượt bảy người. Nào, lách sang trái, lao sang phải, đâm thẳng, đá lót, luồn qua ngực thằng thứ hai, hất tung đứa thứ ba... cái khuỷu tay cũng rất được việc, nó góp phần loại được thằng thứ năm. Nhưng... xin Thượng Đế chứng giám, hai thằng còn lại vừa làm gì vậy? Tội nó đang trụ bộ "Mai hoa quyền", tiếng gió lộng phàn phật quanh Thợ Săn. Hấn nín thở, giá chót hai thằng Play Students gốc Hoa này cũng tương đương đai đen Taekwondo trở lên. Chưa hết nữa, đằng sau lưng hấn lại còn ánh kim khí lóe sáng, thằng Lâm vừa bị đánh ngã đã rút từ trong lưng quần ra một cây "mã" bén ngọt.

Đúng vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc, cánh cửa gỗ bục nệm bị đá tung. Công việc đầu tiên của Thổ Phỉ là tước con dao bén ngọt trên tay gã sinh viên Sở Khanh bằng một cú đá gọn. Công việc tiếp theo của anh là lôi hai gã võ Tàu ra khỏi ông chủ Sở Thú cấp kỳ. Anh đã có kinh nghiệm với môn KungFu này, hồi ở Daknong, vị thầy võ người Thượng đã dạy cho Thổ Phỉ biết thế nào là cách tránh né hai con trâu điên đang lao tới. Không thể dùng "lương bại câu thương" mà phải biết "dĩ độc trị độc".

Thổ Phỉ xoay một vòng tròn trong tiếng cười sảng khoái:

- Tội mày đêm nay không phải là "lê tu dân" nữa mà là "lê tù dân"!

Y như rằng hai gã võ Tàu tức tối tấn công anh một lượt. A lê hấp, anh né được cú đá đầu và dùng gót khuỷu chân trụ của thằng tung cú đá sau. Hai tên nhãi mất đà đổ ập vào nhau, không một chút chần chừ, Thổ Phỉ chặt hai cạnh bàn tay xuống gây hai đối thủ.

Bỗng nhiên mọi chuyện xảy ra như định mệnh, Thổ Phỉ chưa kịp phủ tay mừng thắng lợi hai tên nhãi đáng sợ nhất trong băng Play Students thì anh bất chợt rùng mình. Anh quay đầu vừa vặn con dao của thằng Lâm thọc vào lưng Thọ Săn, thêm ba kẻ thù từ bàn bida nhảy sang khiến hãn lương đầu thọ địch.

Chỉ thoáng thấy một cái bóng phủ kín phần lưng Thọ Săn, con dao biến mất cùng kẻ sử dụng nó. Thổ Phỉ rùng như một con chim bị tên, anh kéo thằng Lâm ngã xuống, cái thằng mặt mày tím bầm đang thở hắt ra, cánh tay sắt của anh đã bẻ gãy xương cổ nó, nhưng bù lại mạng sườn trái của anh lãnh nguyên cây "mã" oan nghiệt.

Cơn điên vì vết thương trí mạng đã biến Thổ Phỉ thành một Sam Son mới. Anh lao vào bọn Play Students còn sót lại bằng tốc độ của một con hổ mặt lộ. Gần chục đứa ngã rạp nhưng anh đã kiệt sức. Anh gục xuống sàn gạch bông một giây trước khi thấy được Phi và các bạn trong đội dân phòng xóm Chuồng Ngựa cứu viện, trước khi thấy được Tóc Tiên ngất xỉu ngay trên ngưỡng cửa, trước khi thấy được khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Thọ Săn và tiếng meo meo của bốn anh em Tứ Quái.

- Mày gục vì cứu tao Phỉ ơi!

- Thổ Phỉ ơi, anh còn hơn,... Lucky Lucke!

Hầu hết các báo ở thành phố đều đưa tin vào hai hôm sau, tất nhiên là tùy theo sự điều tra hơi hợt hoặc sâu sắc. Ở một tờ báo: "Một thanh niên sửa xe đạp lê đường có trình độ võ thuật cao đã liều thân cứu năm học sinh lớp 12 trường (...) khỏi những vết dao oan nghiệt của hai băng nhóm "du đảng" từng hoành hành làm gương xấu cho giới trẻ trong thời gian gần đây. Bọn phạm pháp này đã bị tạm giam chờ xét xử theo pháp luật hiện hành".

Ở một tờ báo khác thì lại đưa: "Chúng tôi được biết người thanh niên mồ côi đang nằm điều trị tại Trung tâm cấp cứu có biệt danh là Thổ Phỉ, ngoài họ tên Vũ Văn Vũ trong khai sinh. Anh biết làm thơ, chơi đàn ngoài nghề nghiệp sửa xe kiếm sống. Mười lăm tuổi Vũ đã là một thanh niên xung phong ở Daknong. Còn con người dũng cảm ấy bây giờ ra sao? Chúng tôi sẵn lòng dùng trang báo này mở sổ vàng cứu trợ..."

Một tờ báo nữa: "Băng Play Students và băng Superman đã bị xóa sổ, nhưng cũng trong tháng 3 vừa qua chính băng đua xe tốc độ trên đã làm cho một nữ sinh hoa hậu trường (...) bị thương tật hệ thần kinh suốt đời. Chúng tôi kiến nghị pháp luật không nương tay cho những tên phạm pháp trẻ tuổi này cho dù chúng được che chở bằng bất cứ ô dù nào".

Cái gì của César hãy trả lại cho César. Cái gì của pháp luật hãy để cho cán cân công lý đo đếm. Suốt một tháng ở bệnh viện, Thổ Phỉ chỉ chờ đợi phút giây này. Ấy là lúc anh được phép dựa lưng vào tường và yêu cầu mọi người lui ra hết chỉ chừa trái tim đang đập của anh có cái tên là Tóc Tiên giản dị.

Phía trước mặt anh có một cuốn sổ dày cộm, cuốn sổ nói gì kia? Anh chỉ tay ra dấu cho Tóc Tiên đọc. Cô cầm lấy rưng rưng:

- Em sẽ đọc lần lượt cho ông nghe chứ?

- Ồ...

- "Thầy cô không ngờ có một học trò dũng cảm đến như vậy. Vũ ơi, không có đêm hoa chúc hôm đó, làm sao thầy cô có can đảm hạnh phúc với nhau như tấm thiệp chúc mừng Trăm năm son sắc của em gửi tặng. Mong em sớm bình phục và đến thăm thầy cô: Chiếc xe đạp thầy ráp sẵn cho em đang chờ người nhận. Cầm từ chối, đây là lệnh của một người cha chứ không phải là một ông Hiệu phó..."

Nước mắt Thổ Phỉ trào ra, anh lẩm bẩm:

- Thầy Khoa, trời ơi...

- "Tao đại diện cho các bạn trong Thảo Cầm Viên viết lưu bút cho mày. Phỉ ơi, tất cả đều đạt được ý nguyện. Con Mèo, thằng Xuân, Con Thổ thi vào Đại học Kinh tế, Con Thần Lăn, thằng Hạ, Ốt Hiếm chọn Đại học Tổng hợp. Chuyện em Hoa và tao lại trở nên kỳ khôi: cô bé vừa mới uốn "Tóc Quăn", mày biết

không, nghe tin mày bị thương nặng vì cứu tao, em ôm chú Mười Charlot khóc hết nước mắt. Tao sẽ dạy cô bé một bài học về tính ích kỷ này bằng cách đi theo con đường của mày: tình nguyện ra Duyên Hải dạy học. Mày bằng lòng hả Phi? An ủi bé Hoa giùm tao, ba tao thương em lắm”.

Phi muốn cười nhưng không cười được. Anh thì thầm:

- Thợ Săn là một đứa anh hùng. Nó là thằng biết trọng nghĩa khinh tài khác với rất nhiều đứa nhà giàu khác.

- ”Em là bé Hạnh đây anh Phi, vì anh Phi lẫn cu Tí đều viết chữ xấu nên nhờ em viết giùm: Xóm Chuồng Ngựa ai cũng nhớ anh hết anh Phi ơi. Ráng ”Trở về mái nhà xưa” nhé, hôn anh ngay lỗ mũi”.

Thỏ Phi ghen ngào gục đầu trong cánh tay Giọng anh như trẻ thơ mới bị đòn:

- Tóc Tiên ơi, cuộc bút đàm của chúng ta đến đâu rồi?

Đôi mắt Tóc Tiên đắm lệ:

- Chưa đến đâu, còn nhiều người thăm ông lắm: Các phái đoàn xã hội, rồi báo chí, rồi công an nữa... để em đọc tiếp nghe?

Thỏ Phi như muốn gầm lên:

- Không, tôi muốn đọc nét chữ của chỉ mình em.

Tóc Tiên đưa cuốn sổ dày cộm cho anh, anh bàng hoàng trước một bài thơ màu mực tím:

Cuối cùng con ngựa không vào được trường Đại Học

Có ngựa chúng nào chịu ngồi im trong lớp bao giờ?

Ông sai vó suốt một đời cô độc

Hết sửa xe, chọc ghẹo rồi làm thơ

Em đã nhiều đêm lạy Trời cho ông đạt ước mơ

Có chiếc xe đạp rồi có chuồng mà ghé

Nhưng suốt một đời ông vẫn ngây ngô

Tưởng trái đất chung quanh toàn là cơ?

Về đến bến sông con ngựa hoang nặng nề.

Mới hay cỏ kia đã hóa lưỡi gươm rồi

Chỉ tội nghiệp dây tóc tiên bé nhỏ?

Cứ mỗi chiều trông chú ngựa ham chơi...

- Tóc Tiên ơi!

- Da.

Anh đặt bàn tay thô ráp của mình lên mái tóc nhiệm màu kia. Phép lạ của cô đã làm cho giọt nước mắt kẻ giang hồ lần đầu tiên rơi xuống:

Em có một bí mật không nói ra

Tôi chưa nghe được nhưng tôi thấy được

Bí mật của em từ một loài hoa

Sống yếu điệu giữa bầu trời và đáy nước

Em làm nhân loại trở nên trong suốt

Bằng cách long lanh như một chiếc gương thần

Tôi soi mặt biết đó là cổ tích

Nên phải nằm bệnh viện để... ăn năn!...

- Chúa ơi, đồ... Phỉ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-cua-toc-tien>